

Marietje's Droom

door Marga

G. F. CALLENBACH N.V. - NIJKERK

M A R G A

MARIETJE'S DROOM

TEKENINGEN VAN MIES BLOCH

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK.

Hoofdstuk I

HET OPSTEL

Scheelt er wat aan, Marian? Wat een ernstig gezichtje, nee maar! Of heb je soms veel strafwerk meegekregen?"

„Nee, moeder, maar . . . maar we moeten een opstel maken, een vrij opstel, en ik kan maar geen mooi onderwerp bedenken. Weet u soms iets, moeder? Over veertien dagen moeten we het inleveren, en voor de mooiste opstellen geeft meneer een boek. Voor 't mooiste opstel van de jongens een jongensboek, en voor 't mooiste van de meisjes . . .”

„Een meisjesboek,” vult mevrouw Van Maanen aan.

„Ja, moeder, weet u wat?"

„Nou, daar moet ik eerst eens over denken. Misschien weet vader wel iets. Daar is vader juist!"

„Wat scheelt er aan?" vraagt dokter Van Maanen, „hebben jullie mij nodig?"

„Ja, maar niet als dokter, hoor vadertje! Weet u soms een mooi onderwerp voor een opstel?"

„Een mooi onderwerp . . . ja . . .” zegt de dokter, „daar moet ik eerst eens over denken, hoor!"

„Hè, wat schiet ik dáár nu mee op,” moppert Marian. „Dat-zelfde heeft moeder óók al gezegd.”

„Maar je weet immers zelf ook nog niets? Jij moet er toch ook eerst over denken? En dan,” gaat mevrouw Van Maanen verder, „'t gaat toch in de eerste plaats niet om het onderwerp. Meneer zal er alleen maar op letten, of het opstel zèlf een prijsje waard is.”

„Dat denk ik ook,” zegt dokter Van Maanen. „Dus je krijgt er een prijsje voor; kun je tenminste krijgen. Ja, je kunt wel een heel interessant onderwerp kiezen, een vliegtocht bijvoorbeeld met een ongeluk, maar iets, dat je zelf beleefd hebt en mooi beschrijft. . . . ja, dat zal eerder voor een prijs in aanmerking komen!”

„Ja,” geeft Marian toe, „dat is zo, maar wat heb ik nu beleefd.”

„Nu, me dunkt, altijd wel wat,” zegt mevrouw Van Maanen. „’t Hoeven geen opzienbarende dingen te wezen, maar een meisje van twaalf jaar heeft toch wel eens een mooie vakantie gehad, of een feestje, of ze is wel eens een dagje uit geweest.”

„Enfin,” zegt dokter Van Maanen, „we zullen er alle drie eens over denken, en Marian zelf het meest. We gaan nu maar eerst eten, hè?” En meteen vouwt dokter Van Maanen z’n handen voor het gebed.

„Sommige kinderen hadden liever, dat meneer een onderwerp opgaf,” zegt Marian even later. „Eerst wilde meneer dat niet, maar toen zei hij: Ik zal één onderwerp noemen. Vanmorgen heb ik jullie van Jozefs dromen verteld en jullie hebben allemaal zelf ook wel eens gedroomd. Vertel daar dan maar wat van, en dan zet je er maar boven: „Marians droom”, of „Karels droom” enz. Maar dit geldt alleen voor de kinderen, die geen onderwerp bedenken kunnen, zei meneer.”

„En jij wilt natuurlijk niet tot die kinderen behoren, hè Marian?” en dokter Van Maanen trekt z’n dochttertje aan haar lange, donkere krullen.

„Nou, ik weet niet, vader. Als ik een mooie droom wist!”

„Marian, Gonda, weten jullie al wat?”

„Een onderwerp?” vraagt Gonda van Heerde, „nou, ik heb er eigenlijk wel twee, en met die droom er bij wel drie.”

„Wel twee? Wel drie?” roepen de andere meisjes bewonderend uit. „Wat heb je dan?”

„Nou, moet je horen: over een mooie vakantie, je weet wel, die van verleden jaar, toen we naar het buitenland geweest zijn. En over het feest van opa en oma, en dan die droom. . . . Maar o, we moeten binnenkomen, 't is twee uur.”

Wanneer ze in school zijn, zegt Gonda tegen Riekje Verlaar, die naast haar zit: „Heb jij al wat, Riek?”

„Nee, eigenlijk nog niet,” aarzelt Riekje. „Maar hoe vind jij „Verhuizing”? We zijn immers verleden jaar uit Amsterdam hier komen wonen. 't Was een hele drukte, maar toch erg leuk, hoor! Wat zeg jij, zou 't kunnen?”

„Ja, natuurlijk wel,” zegt Gonda, „daar kun je heel wat van vertellen, vind ik. Ik ben nog nooit verhuisd, maar 't lijkt me best leuk, hoor!”

't Zullen anders wel haast allemaal opstellen over „Een mooie vakantie” worden, denkt Gonda, 't dochtertje van notaris Van Heerde, bij zichzelf. Alle kinderen hebben natuurlijk wel eens een mooie vakantie gehad, en onwillekeurig ziet ze de klas rond. Marian is ook al eens naar het buitenland geweest en Mia van Zuilen, van de apotheker, en Ali de Groot van die mooie fabriek, en. . . . maar er zijn toch ook kinderen, van wie ze 't niet zo zeker weet. Tinie van Buren bijvoorbeeld. . . . nu ja, ze zal wel eens uitgaan, misschien zelfs elk jaar, maar vast niet naar het buitenland. Haar vader is maar gewoon bakker.

En Marietje van Doorn, uit dat kleine winkeltje, die gaat vast nooit uit.

Maar ja, al maakten ze nu allemaal een opstel over hetzelfde onderwerp, de hoofdzaak is toch, h e je het maakt, denkt Gonda verder. Zij kan mooie opstellen maken, en Marian ook, en Marietje van Doorn, en Karel, en. . . .

„Gonda van Heerde, waar denk je aan, aan Napoleon, of aan je opstel soms?”

„Ja, meneer, nee, meneer, ik. . . .” H e, daar schrok ze toch even, hoor! Nu niet meer aan dat opstel denken.

Marietje van Doorn denkt ook over een onderwerp na. Ze hoorde de meisjes met elkaar wel praten over een mooie vakantie en feestjes, maar dat is natuurlijk niets voor haar. Toen moeder, haar eigen moeder, nog leefde. . . . toen is Marietje wel eens een paar dagen met moeder naar tante Mina geweest. Maar daar weet ze niet zo heel veel meer van. 't Is al zes jaar geleden.

Enige tijd later was moeder ziek geworden. . . . en. . . . En toen kreeg ze een andere moeder.

De meisjes uit haar klas hebben allemaal een eigen moeder, behalve Gerda van Noort, die is bij haar oom en tante, en die zijn erg lief voor haar. Zij kunnen nu wel een mooi opstel maken, denkt Marietje. Zij hoeven er heus geen droom bij te halen. Zij beleven alles werkelijk.

„We hebben zóveel plezier gehad,” hoorde ze Gerda van Noort eens tegen de andere meisjes zeggen. Die woorden zijn Marietje altijd bijgebleven; ze moet er zo dikwijls aan denken. Gerda was toen zeker weer met haar oom en tante ergens met de auto naar toe geweest.

„We hebben zóveel plezier gehad!”

Maar zij?

O, maar wat ben ik weer ontevreden, denkt Marietje. Tante Corrie zou wel zeggen: „Je moet altijd zien naar mensen, die het slechter hebben dan jij! Jij hebt toch ook nog veel, waar je God voor danken kunt, niet?”

Ja, dat is zo. Als ze tante Cor eens niet had, en oom Jan. Och, en vader is ook goed voor haar, maar hij is bijna nooit thuis. Vader is chauffeur; 's morgens vroeg gaat hij al weg en 's avonds laat komt hij terug. En de kleintjes zijn ook wel lief.

O, en dan heeft ze Nora bij tante Cor; dat is haar mooie pop. Daar speelt ze eigenlijk wel niet meer mee, maar ze hééft Nora toch. En haar mooie boeken; haar kerstboekjes en de boeken, die ze van oom en tante gekregen heeft. Dat alles heeft ze bij

tante Cor; daar is het veilig. Thuis, met de kleintjes, zou het zo weg zijn of stuk. Ze zitten overal aan, en als ze 't Janneke of Flipje zou willen afnemen, zouden ze natuurlijk gaan huilen en dan zou moeder boos op haar zijn! Janneke is nog maar vier jaar, en Flipje twee, veel te klein dus om met dat mooie goed van haar te spelen. Coosje is nog geen half jaar; die kan nu nog nergens aan komen, maar dat zal ook niet zo lang meer duren. Ik zal maar een opstel over „Marietje's droom” maken, over-

legt Marietje bij zichzelf. Nu, ze had eens een heel mooie droom gehad. . . .

„Marietje van Doorn, lees jij maar eens verder!”

Verder lezen? O, maar waar is het? Met een kleur als vuur gaat Marietje aan het zoeken. Wat zou het laatste geweest zijn, wat las. . . . maar ze weet niet eens, wie het laatst gelezen heeft.

„Nou, dat is toch óók wat,” zegt meneer De Boer, „wat scheelt jullie vanmiddag! Enfin, ik zal 't voor deze keer met jou nog eens door de vingers zien, Marietje, want het is je nog nooit overkomen, maar nu opletten, hoor!”

„Ja, meneer!”

„Ga jij maar eens verder, Jan.”

En Jan Hoogstra begint meteen te lezen; die heeft dus wèl opgelet.

Jammer, dat we over veertien dagen dat opstel al klaar moeten hebben, denkt Lientje Kolkman. Na de grote vakantie zou ik een prachtig opstel kunnen maken. Want dan zijn we bij oom en tante geweest.

Op 3 Augustus zijn oom Jaap en tante Truus vijf en twintig jaar getrouwd. En daar gaan ze allemaal naar toe. Ze moeten ook nog voordrachten leren en versjes. . . .

„Lientje, nu jij!”

„Ik, o. . . . zeg, Nettie,” fluistert Lientje, „waar is 't?”

„Nou, komt er nog wat?”

„Ja, ja, meneer!”

„Niet voorzeggén, Nettie! Komt dat nu allemaal van dat opstel? Jullie hebt er toch wel vaker een over een vrij onderwerp gemaakt? 'k Zal nu nog geen straffen uitdelen,” gaat meneer De Boer verder, „maar dan moet het ook uit zijn, hoor!”

„Ja, meneer!”

Hè, hè, eindelijk halfvier. Nu kunnen ze weer heerlijk over dat

opstel praten. Welk boek zou meneer geven? Vast wel een mooi, gelooft Mia van Zuilen.

„Nou ja, niet om dat boek zelf,” zegt Gonda, „maar 't is zo leuk, om iets te winnen. En vooral met een opstel, hè? Verleden jaar heeft m'n nichtje uit Den Haag met hardlopen een tasje gewonnen. Maar een boek winnen met een opstel, dat is toch heel wat anders, hoor!”

Ja, dat zijn de andere meisjes met haar eens.

„Maar waarover maken jullie nu een opstel?” vraagt Ali de Groot. „Want we kunnen er toch niet allemaal een over een buitenlandse reis maken, vind ik!”

„Nou, dat zal zo'n vaart niet lopen,” zegt Mia van Zuilen, „want we zijn lang niet allemaal naar het buitenland geweest. Maar al deden we het wel, wat geeft het dan nog, 't worden immers toch verschillende opstellen, want de een is hierheen geweest en de ander daarheen?”

„Dat vind ik ook,” zegt Marian.

„Een opstel over een droom vind ik toch ook wel aardig,” zegt Gonda. „Je kunt soms wàt leuk dromen, hoor!”

„Ja, maar een droom duurt altijd zo kort; en heel dikwijls kun je je er niet eens veel meer van herinneren,” meent Marian.

„Nou, soms wel, en anders fantaseer je er maar wat bij,” merkt Gonda op.

„Ja, dat kun jij gemakkelijk zeggen, Gonda. Jij kunt fantaseren, maar dat kan niet iedereen!”

„Nee, daar heb je gelijk in,” vallen de andere meisjes Ali bij.

„Ik heb eens gedroomd,” begint Ali, „dat ik erg koud thuis kwam uit school, en dat er een heerlijk kopje hete chocolademelk voor me klaarstond. . . .”

„Of een kopje heerlijke, hete chocolademelk?”

„Stil nou eens, Mia! . . . Ik had er toch zo'n zin in, hè! 'k Zal 't net naar m'n mond brengen. . . . en daar word ik wakker! Sneu, hè? Maar dat is dan ook de hele droom!”

„Zoiets heb ik ook eens gedroomd,” roept Mia verbaasd uit, „maar dan over een ijsco. Ik droomde, dat ik bij tante Gusta in Driebergen logeerde. Toen ik op een middag met haar wandelde en 't heel warm was, zei tante: „Wil je een ijsco?” Nou, natuurlijk graag, hè! Tante geeft me geld, ik hol naar de ijsco-man; hij geeft me er een, je weet wel, zo'n dikke. . . . ik zal er aan beginnen. . . . maar toen werd ik wakker; veel te vroeg. Maar ja, zoiets is ook gauw gezegd!”

„Dat weet ik nog niet,” zegt Gonda. „Eerst vertel je, dat je naar je tante gaat logeren; dan de reis er heen, verder hoe je 't daar hebt en hoe mooi het er is. En over het warme weer. Zo kom je aan die ijsco toe. En dan de reis terug. Nou, en alles hoeft toch ook niet waar gebeurd te zijn, wel? Dat heeft meneer toch niet gezegd?”

„Nee, dat niet,” zegt Ali. „Enfin, we zullen wel eens zien. Ik moet deze kant uit, daag!”

Marietje van Doorn is er alleen van doorgegaan. Ze loopt altijd alleen, want ze heeft steeds haast. Eerst moet ze Janneke uit de kleuterschool halen, en dan is er thuis nog zoveel te doen.

„Hallo, hallo, wacht toch eens even!”

Marietje blijft verwonderd staan. Is dat tegen haar? 't Komt niet dikwijls voor, dat een van de meisjes haar nodig heeft. Och, wat hebben ze er ook aan, want ze moet altijd vlug voortmaken.

't Is Tinie; Tinie van de bakker. Een enkele keer loopt ze wel eens met Marietje mee, want ze moeten dezelfde kant uit. Maar dat gebeurt alleen als Janneke thuisblijft uit de kleuterschool en ze regelrecht naar huis kan gaan.

„Hè, hè,” hijgt Tinie, „is me dat lopen! Wat heb jij altijd een haast! Waarom loop je toch zo hard?”

„Ik moet m'n zusje nog uit school halen, en dan thuis de kleintjes bezighouden.”

„Wat leuk, zeg, mag ik eens mee? Maar wie haalt haar, als wij om halfvijf uit school komen?”

„Dat doet m'n tante,” zegt Marietje, „want moeder kan niet weg uit de winkel.”

„Kijk, is dat je zusje niet, daar naast de juffrouw?”

„Ja!”

„Janneke! Janneke!” roepen Marietje en Tinie nu.

Janneke heeft Marietje al gezien, en huppelt naar de meisjes toe.

„Krijg ik ook een handje?” vraagt Tinie.

„Ja,” zegt Janneke.

„En, ben je lief geweest op school, of heb je straf gehad?”
„Nee, tuurlijk niet,” zegt Janneke, en ze ziet Tinie aan alsof ze zeggen wil: wat dacht je nou? „Ik ben op school altijd lief.”
„O, dat wist ik niet,” en Tinie knipoogt tegen Marietje.
„En ze kan al zulke mooie dingen maken,” zegt Marietje. „Ja, hè Janneke?”
„Ja, ik ben al groot; ik maak al matjes, en doosjes, en bladwijzers, en . . . en een heleboel. Dat heb ik allemaal bij m'n tante Cor, want anders zitten de kleintjes er telkens aan,” zegt Janneke wijs.
„Je tante Cor, wie is dat?” vraagt Tinie.
„M'n tante, en ik heb ook een oom Jan. Je mag ze wel eens zien.”
„O nou, wel graag!” lacht Tinie. . . . „Zeg, Marietje, waar ga jij een opstel over maken?”
„Over een droom! En jij? Ben jij wel eens uit geweest?”
„Ja, maar niet naar het buitenland, zoals Gon, en Marian, en Ali, en die andere meisjes.”
„Dat hoeft toch ook niet? Maar ben je wel eens uit logeren geweest?”
„Ja, verleden jaar nog; toen ben ik naar Amsterdam geweest, naar m'n oom en tante. Fijn jô, vooral Artis; die aapjes en die wilde dieren. Kon ik best een opstel over maken.”
„Ben je daar alléén naar toe geweest? Stil es even, Janneke!”
„Nee, met vader en moeder. De bakkers hebben nu toch ook een week vacantie?”
„Ja, dat is zo; en jullie zijn ook maar met z'n drieën. Maar stel je voor, dat wij met z'n zessen bij een oom en tante kwamen.”
„Nee, dat gaat niet best. Jammer, hè?”
„Ja, maar m'n tante zegt altijd: wie weet, waar jij nog eens komt!”
„Och ja, daar weet je soms niets van. Heb je wel eens leuk gedroomd?”

„Ja, en daar ga 'k een opstel over maken!”

„Dat zal vast wel mooi worden,” zegt Tinie. „Jij kunt zulke mooie opstellen maken, net als Gonda van Heerde. Een van jullie beiden krijgt vast het boek. Nou, dag hoor, dag, Janneke! 'k Ga weer eens met jullie mee. Goed?”

„Ja natuurlijk, ik vind 't leuk,” zegt Marietje blij.

„Jij ook, Janneke? Wanneer mag ik je oom en tante zien?”

„Morgen,” belooft Janneke.

„Moeder, we moeten thuis een opstel maken. Zal ik dat maar bij tante Corrie doen?”

„Een opstel? Ja, ik kan die drukte hier niet hebben, maar je neemt de kinderen mee, hoor!”

„Ja natuurlijk, moeder! . . . Wat scheelt er aan, Coosje?” en Marietje buigt zich als een moedertje over het wiegje heen.

„Geef haar even een schoon broekje; 'k zou haar juist helpen, maar nu kun jij het wel doen.”

„Ja, moeder! Dan vraag ik het tante vanavond wel even, 'k moet haar toch nog de wol voor de kousjes van Janneke brengen. Is Flipje nog niet wakker, moeder?”

„Dat denk ik niet; ik hoor tenminste nog niets. Hij is laat in z'n bedje gekomen, want er was telkens volk in de winkel. Kijk maar eens even! Wat doe je daar, Janneke?”

„'k Heb zo'n dorst.”

„Marietje zal je direct wel een beetje thee geven; jij niet aan de suikerpot.”

Hè, nu moest ik direct naar tante kunnen gaan, denkt Marietje en met tante over dat opstel praten. Maar vóór halfacht komt ze daar vast niet aan toe. Als ze de kleintjes geholpen heeft, moet ze boodschappen met hen wegbrengen. Dan is moeder ze weer even kwijt. Boodschappen voor het winkeltje en, o ja, die wol moet ze ook nog halen. En die winkel is zo'n eind uit de

buurt. En na 't brood eten de kinderen naar bed brengen en afwassen. „Wat is hier toch altijd veel te doen,” zucht Marietje. Als Marietje er eindelijk op uit kan gaan, is 't al kwart voor acht. De kleintjes liggen in bed, en ze heeft alles alleen afgewassen. Daarom mag ze voor deze keer tot halftien wegblijven van moeder. Als oom en tante haar tenminste naar huis brengen. Nu, dat doen ze wel, weet Marietje.

Hè, ze voelt zich nu zo heerlijk vrij. Geen kinderen om op te passen. En zulk prachtig weer. Fijn, hoor, zo'n wandelingetje naar tante Cor. En straks gezellig met oom en tante theedrinken.

Wat is het heerlijk rustig overal. Het park nog even door en dan is ze er zo. Als tante nu maar thuis is! Hè, ja, gelukkig, de deur is niet op slot. Maar er is niemand in de kamer. Oom Jan en tante Cor zitten op het plaatsje achter het huis.

„Dag, oom, dag, tante, wat zit u hier heerlijk!”

„Zo, Marietje, kom je ons wat gezelschap houden? Haal maar even een stoel uit de keuken!”

„Ja, oom!”

Wat zitten ze daar nu gezellig met z'n drietjes.

„Tante,” begint Marietje, „hier is de wol voor de kousjes van Janneke, en enne we moeten een opstel maken, tante, voor school. . . . en dat moeten we thuis doen. . . . Mag ik het hier doen, tante? 't Is bij u altijd zo rustig. En voor 't mooiste opstel geeft meneer een boek.”

„Ja natuurlijk, kind,” zegt tante. „Wanneer moet je het klaar hebben? Morgen toch niet?”

„Nee, tante, over veertien dagen. Hè, als ik dat boek eens won.”

„Dan komt dat zeker ook weer hier,” klaagt oom. „Och, och, we hebben hier een huis vol spullen van jullie.”

„Nou, zo erg is 't niet, hoor,” komt tante. „Die oom van jou

mag graag eens plagen. Wacht, ik zal een kopje thee voor ons halen!”

„Kun jij goed opstellen maken, Marietje?”

„’k Krijg er altijd mooie cijfers voor, oom!”

„Zo, dus je hebt wel kans! Zijn er zo meer?”

„Van de meisjes krijgen Gonda van Heerde, Marian van Maanen en ik altijd hoge cijfers.”

„Als meneer dus drie prijzen gaf voor de meisjes, dan was je er vast wel bij!”

„Misschien wel, oom!”

„Enfin, je moet je best maar doen, en voor dat boek zal hier ook nog wel ruimte zijn, denk ik. Ah, daar is tante al met de thee; en met de koekjes.”

„Wij kunnen Marietje straks wel naar huis brengen, Jan, vind je niet? ’t Is zulk prachtig weer, en ik kan dan toch ook niet meer zien te stoppen.”

„Ja, ’t is mij best, hoor, maar Marietje hoeft nu nog niet weg, wel? Ze is hier pas!”

„Nee, maar we zijn ook nog niet klaar! We krijgen nog een kopje, hoor! Wat jij, Marietje?”

„Als ’t u blijft, tante. Als u en oom me wegbrengen, mag ik tot halftien blijven van moeder.”

„Mooi, en waarover moeten jullie nu een opstel maken?”

„Dat mogen we zelf weten, oom! Een vrij opstel!”

„Zo, mogen jullie dat zelf weten? En waarover wil jij er dan een maken? Of weet je het nog niet?”

„Ja, oom, over een droom. „Marietje’s droom” moet het dan heten.”

„Een droom, „Marietje’s droom”, tjonge, jonge, nee maar, kun jij zo goed dromen, Marietje?”

„Nou, ik heb wel eens heel mooi gedroomd, oom. Weet u nog, tante, ik heb u die droom toen nog verteld. Ik droomde immers, dat ons winkeltje er niet meer was, en . . .”

„O ja, dat weet ik nog goed; dat kan best een mooi opstel worden. Maar zullen we nu eens opstappen? 't Is negen uur, dan kunnen we de Singels nog even langs. Kan ik wel zonder mantel en hoed?”

„Ja, best,” vinden oom en Marietje.

„Nou, jij maar tussenin, klein ding,” zegt oom, „kleine droomster!”

Leuk zo met oom en tante even wandelen.

„Gaat u nog even mee?” vraagt Marietje, als ze dicht bij huis gekomen zijn.

„Vanavond maar niet, wel, Jan? 't Is ook niet zo heel vroeg meer, later maar eens, hoor!”

„Ja, tante! Daag! Dag, oom!”

„Dag, kind, tot Woensdag dan, hè? Kom maar zo vroeg mogelijk; 'k zal er met m'n werk op rekenen.”

„Ja, tante, daaag!!”

Oom en tante gaan terug. Maar tante ziet hoofdschuddend Marietje nog even na.

„Kleine stumperd,” zucht ze dan. „Wat had het heel anders kunnen zijn. Als Dina was blijven leven. . . . maar nu. . . .”

„Ja, kind,” troost oom, „maar er gebeurt niets bij geval, en 't is wijsheid wat God doet. Al begrijpen wij het nu niet, we zullen het later verstaan.”

„Ja, och ja, dat weet ik wel, maar. . . . maar dat het nu zó moet. Als Jet maar anders was. Als Jet de huishouding wat beter aan kon. Marietje houdt zo van netjes en schoon, maar 't geeft daar niets. Jij moest toch nog eens met Willem praten, Jan.”

„Ik? Maar dat geeft immers toch niets! Trouwens, wanneer zou ik Willem kunnen spreken? Alleen 's Zondags, en dan is Jet er natuurlijk bij.”

„Dat winkeltje konden ze best aan de kant doen. Willem verdient genoeg en dan kon Jet zich helemaal aan de huishouding

geven. Nu staat ze uren te praten met die vrouwen, die dikwijls maar een boodschap zoeken. En als Marietje thuiskomt van school, moet ze nog van alles doen."

„Ja, maar Jet wil het winkeltje toch niet missen. Dat heeft ze ons vaak genoeg laten weten. En al zou ze het willen, dacht je dan, dat ze wat meer aan de huishouding doen zou?"

„'k Weet niet!"

„Nou, *ik* wel," zegt oom. „Zulke vrouwen móeten praten; 't zou er even rommelig blijven als nu."

„Maar dan had Marietje het in elk geval wat gemakkelijker, want nu moet ze óók nog vaak boodschappen wegbrengen. . . . 'k Ben bang, dat Jet ook niet genoeg tijd aan het eten besteedt," gaat tante bezorgd verder.

„Nee, dat zal wel niet; 'k eet tenminste liever bij jou dan bij haar."

„Je moest Jet zo ineens in een geriefelijk huisje kunnen zetten, zonder winkel. Misschien kreeg ze dan nog aardigheid in 't huishouden; en . . . misschien mocht Marietje dan wel bij ons komen."

„Hm, reken daar maar niet op!"

Hoofdstuk II

„MARIETJE'S DROOM”

Zo, zijn jullie daar al? En 't is nog mooi vroeg,” verwelkomt tante Cor hen die Woensdagmiddag.

„Ja, tante,” zegt Marietje, terwijl ze voorzichtig de wagen met de slapende Coosje er in naar binnen rijdt. „We hadden nog vroeger kunnen zijn, maar ik kon Janneke nergens vinden. 'k Heb de hele buurt afgelopen, maar nergens was ze, en ze moest mee, want moeder kan niet op haar letten!”

„En waar heb je die kleine rakker nu vandaan gehaald?”

Kleine Janneke, anders zo bij de hand, staat er met een bedeesd gezichtje bij, een vingertje in de mond.

„Van de zolder, tante, daar was ze in slaap gevallen.”

„Janneke moest pop zoeken,” verdedigt de kleine zich.

„Fippie ook pop hebbe. . . .”

„Ja, hoor,” fluistert tante, om kleine Coosje niet wakker te maken, „hier is heel mooi speelgoed voor jullie. Coosje slaapt toch al, hè?”

„Ja, tante, daar hebt u straks geen last van.”

„Kom, dan gaan wij eerst een kopje thee drinken, met een koekje er bij, dan kun jij naar boven gaan, Marietje.”

„Fippie ook boven,” zeurt de kleine jongen.

„Nee, wij spelen met tante Cor,” bedisselt Janneke.

„En jadio aan!”

„Ja, hoor, Flipje, jij mag straks de radio aanzetten; nee, nu nog niet, straks, hoor, met 't kinderuurtje.”

„Dan ga ik er bij zingen,” zegt Janneke, „ik ken al een heleboel versjes van school!”

„Fippie ook singe. . . .”

„Haal jij dat kleine wagentje maar uit de kast, Janneke! Marietje, als jij Coosje nu voorzichtig op het plaatsje rijdt, dan ga ik met Janneke en Flipje eerst een poosje naar buiten, en dan kun jij aan je opstel beginnen; boven ligt al papier voor je klaar, hoor!”

„O, fijn, tante, dank u wel!”

Hè, wat is 't hier heerlijk rustig, denkt Marietje, als ze even later op het logeerkamertje zit. En zo keurig! Alles glimt en nergens ligt rommel. Hier zijn wel geen kinderen, maar 't kon bij ons toch wel anders. „Moeder kan 't niet aan,” heeft ze tante eens tegen iemand horen zeggen. Misschien is moeder daarom ook altijd zo kribbig. Al doe je nog zo je best, moeder is altijd boos.

Hier heeft Marietje eens gelogeed, toen Janneke geboren is. Dit was haar kamertje. Drie hele weken bij tante Cor en oom Jan. Ze had hier wel willen blijven. Van oom en tante mocht het wel. Maar ja, moeder wilde haar niet missen. . . .

Als ze hier wonen mocht, zou ze weer een eigen kamertje hebben. Toen haar eigen moeder nog leefde, had ze dat ook!

Nee, zij kan nu nooit meer uit logeren, want ze kan die drie kleintjes toch niet meenemen?

Vanuit het kamertje ziet ze over de keurige overloop. Bij hen ligt niet eens meer een loper op de trap. Toen hij begon te slijten, had hij direct gestopt moeten worden, maar moeder kwam er natuurlijk niet aan toe, en ten slotte was hij zo versleten, dat ze hem helemaal niet meer gebruiken konden. Moeder vindt het wel gemakkelijk zonder loper. Gelukkig maar, dat de mensen, die in hun winkeltje komen, de trap niet kunnen zien.

Er komt wel eens een meisje uit haar klas in hun winkeltje:

Tinie van Buren, maar 't is net, of ze het voor Tinie niet zo erg vindt. 't Lijkt wel, of Tinie zo'n heel klein beetje bij haar hoort.

Hè, wat was die droom toch mooi. Ze kwam zomaar opeens in een prachtig huis, en op de trap lag een mooie loper. Ze weet nog heel veel van die droom, want ze denkt er nog dikwijls over na. Vooral 's avonds in bed. Dan beleeft ze alles nog eens weer. Dan scheidt ze een wereldje om zich heen, zoals zij dat het liefste heeft.

'k Weet alles nog wel, denkt Marietje; en met 't potlood in haar hand gaat ze alles nog eens na.

't Was in de zomer. Een heel mooie dag in Augustus. Meneer had het laatste uur 's middags toch zo prachtig verteld!

Hè, dacht Marietje toen, hier moest nooit een eind aan komen. Voor de andere meisjes vond ze het niet zo erg, toen meneer zei, dat hij het hierbij voor vandaag zou laten, want zij gingen weer naar hun mooie huizen toe en daar werden ze vriendelijk ontvangen. Maar zij. . . .

Moeder natuurlijk nog lang niet klaar; de klanten zouden haar wel weer lang opgehouden hebben. Alles vast nog niet aan kant. De afwas misschien nog niet eens. Bah, wat zou 't keukentje er weer vies en ongezellig uitzien. En de kinderen zeuren. Nee, zij verlangde toen helemaal niet naar huis.

En toch moest ze vlug opschieten, want anders was moeder boos.

Hé, schiet 't haar opeens te binnen, in m'n droom heb ik Janneke niet uit school gehaald. Daarvan kan ik me tenminste niets herinneren.

Nou, enfin, op een drafje naar huis. . . . Ja, zo droomde ze toen! Die straat nog, en dan was ze er zo. Linksaf, en dan kon je hun huisje al zien. Maar. . . . was ze verkeerd gelopen? Ze zag hun huisje niet. Wat. . . . wat was dat nu?

Ze had eens om zich heen gekeken. Ja, die straat ging ze toch altijd door. De rijwielhandel was er nog en dat pakhuis, en . . . ja . . . ze kòn niet verkeerd gelopen zijn, maar . . . het huis, dat hùn huis zijn moest. . . . wat vreemd! Dáár moest toch hùn huisje staan, maar . . . 't leek er helemaal niet op. Een prachtig herenhuis zag ze toen in haar droom; een huis, zoals van Gonda van Heerde, en Marian van Maanen, en . . .

Dat was hun huisje niet. Ze had er recht voor gestaan, en het bekeken, van boven tot beneden. Nee . . . en toch! Aan de ene kant van hen woont de bakker. Ja, dat was toen ook zo. De vrouw van de bakker hielp juist een klant. En aan de andere kant de groenteboer. Die kwam juist uit de winkel om groente van de stoep te halen. Dus toch!

Aarzelend was Marietje de stoep opgegaan. Van hun huisje? Ja, nee, van dat mooie huis. Kijk, een naambordje! W. van Doorn stond er op. Dat was vader toch? En wat een prachtige deur! Maar waar was hun winkeltje? O, en wat glom die bel toch prachtig! Zou ze . . . maar dat kòn immers niet. Daar moest zij toch niet wezen?

Ik zal toch maar eens bellen, had Marietje toen gedacht. Dan moeten ze me maar wegsturen, maar ik moet wat weten.

Heel voorzichtig had ze aan de bel getrokken. En haar hartje klopte daarbij van rikketikketik. De ogen hield ze neergeslagen. Ze durfde gewoon niet op te kijken. Misschien zat er wel iemand voor het raam.

O, en toen ging de deur open. Marietje hoorde het, maar ze zag het niet.

„Zo, Marietje, ben je daar?”

Toen had ze opgekeken en gezien dat een keurig dienstmeisje voor haar stond met een zwart japonnetje aan en een wit schortje voor.

„Kom er maar gauw in,” zei dat meisje vriendelijk.

„Wat, waar bèn ik?” wou Marietje toen nog vragen, maar ze

kon geen geluid over haar lippen krijgen. Ze was over de drempel gestapt, en zachtjes werd de deur achter haar gesloten. Marietje stond in een prachtige gang! Zacht glansde de marmeren vloer, een dikke, rode loper er op. Aan de ene kant, links

van haar, stond een mooie, eikenhouten bank, en, en daar . . . een trap . . . een prachtige trap. Een trap met een looper er op. En wat voor een looper!

Maar opeens . . . stond Marietje alleen in die mooie, deftige gang. Het dienstmeisje was niet meer bij haar. Waar zou zij gebleven zijn? Zeker naar de keuken, weet Marietje nu. Ja, dat zal wel! Ze moest natuurlijk koken.

Maar wat moest zij nu? Ze werd hier toch wel verwacht?
„Marietje, kom je haast?”

Dat was moeders stem, maar . . . zo vriendelijk.

„Kom maar gauw binnen, Marietje!”

Dat moeder dat zei! Zo praten alleen de moeders van die deftige meisjes, dacht Marietje.

Heel, heel voorzichtig was Marietje afgegaan op 't geluid van moeders stem. Links van haar kwam die stem vandaan. Wat liep het heerlijk zacht op die looper; net als in een bos.

Voorzichtig duwde Marietje de deur van de kamer een eindje open, en . . . ja, hoor, daar zat moeder, maar hoe heel anders was zij toen. Niet zo als tante Cor, mijmert Marietje nu; tante Cor is erg netjes en schoon, en ze gaat ook geregeld naar de kapper, maar . . . maar moeder was toen, ja, net als de moeder van Gonda en Marian. En haar japon . . . ook net als van een deftige dame, en . . . en moeder haakte; een heel fijn werkje. Langzaam, heel langzaam schoof Marietje toen verder. Over een heel dik kleed. Ze zakte er in weg!

O, wat was het daar toch mooi! Net zo mooi als bij de dokter en de dominee. Daar is Marietje wel eens met vader geweest. Nee, 't was hier nog mooier. En wat stond daar bij die hard een leuk stoeltje.

„Kom maar gauw hier zitten,” had moeder toen gezegd, en meteen schoof ze dat mooie stoeltje zo, dat Marietje er gemakkelijk in kon gaan zitten. En even later dronk ze uit een heel fijn kopje.

„Moeder?”

Ze wilde wat vragen, maar ze wist eigenlijk niet wat. 't Was allemaal even vreemd. En moeder deed zo gewoon, net of alles zo hoorde. Waar was hun winkeltje toch? O, en Janneke en Flipje en Coosje? Hoorde ze daar Janneke niet? En Flipje? Wat een pret hadden die kleintjes. Maar dan waren die boven. Ook in dat mooie huis.

Vragend had ze moeder toen even aangezien.

„Ja, Marietje?”

„Moeder, moet ik niet met de kleintjes spelen?”

„Nee! Nu ja, je mag wel,” had moeder toen gezegd, „maar 't hoeft niet, hoor! Juf houdt ze wel bezig; ga jij maar in je bibliotheekboek lezen.”

Juf? Hadden zij ook een juf? Bij de notaris hebben ze een juffrouw voor de kinderen. Gonda hoeft nooit met haar broertjes en zusjes te spelen.

Gek eigenlijk, denkt Marietje nu, Gonda's moeder kon zich toch best met de kleintjes bemoeien! Ze hoeft niet te werken en niet te koken, ze hebben een dienstmeisje en een werkster; en geen winkel. Maar dat is zeker niet deftig, om zelf met de kinderen te spelen.

„Hebben wij nu ook een juf?” had ze toen aan moeder gevraagd.

„Ja, juffrouw Molenaar toch? Die ken je toch wel? Die kan wát goed met de kleintjes omgaan. En. . . was het prettig op school, Marietje? Moet je je versje nog leren?”

„Ja, moeder! Nee, moeder!”

Stel je voor, dat moeder haar dat werkelijk eens vroeg! Als ze zegt, dat ze haar psalm nog moet leren, moppert moeder meestal: „Dat leren altijd; dat doe je Zondag maar!”

En dan verder? peinst Marietje.

O ja, zó was het: Ze verwachtte toen niet anders, dan dat ze direct weer weg moest. Vóór de avond nog. Hoe? Ja, dát wist

ze niet! Maar o, wat was toch alles heerlijk in die droom. Ze hoefde daar niet vandaan! Ze woonde daar. Ze hoorde daar. En toen . . . ja . . . toen sloeg er een klok. Heel mooi! Ze zag eens om zich heen. Op de schoorsteenmantel stond die prachtige klok. En in de gang had ze een heel grote klok gezien, met mooie, koperen gewichten en een lange ketting er aan.

Negen heldere slagen!

„Kom, kindje,” hoorde ze toen weer die vriendelijke stem, moeders stem, „’t is bedtijd, hoor!”

„Ja . . . ja, moeder!” Ze moest, of liever, ze mócht daar dus naar bed. En . . . ja, hoe ben ik daar toen toch gekomen, vraagt Marietje zich nu af. Nee, dat weet ik niet meer! Ik moet toch die mooie trap opgegaan zijn, want opeens stond ik in een heel mooi slaapkamertje. O, wat was ’t daar mooi! Alles rose; van dat zachte rose. De stoeltjes, de gordijnen, de spreij, de kleedjes, en . . . O, wat een mooie dingen waren daar.

Moest ze, . . . was dat háár ledikant? Moeder zou straks nog even boven komen, had ze haar beloofd.

Nog even boven komen, stel je voor. Moeder kwam ’s avonds niet eens bij de kleintjes. Als ze huilden, moest Marietje er altijd heen.

„Marietje, Marietje,” had toen opeens een heel boze stem geroepen, „kom je haast, luie meid, ’t is al tien minuten over zeven!”

Ja, zó werd Marietje toen wakker gemaakt. Dát was weer echt moeder, en het andere . . . een droom! Maar een droom!

En tòch ben ik blij met die droom, denkt Marietje nu. Ik bèn even zo’n rijk meisje geweest; ik ben in zo’n huis geweest; en even heb ik zo’n moeder gehad . . .

Wát? Is ’t al zo laat? Ja, daar is tante al met de kinderen.

„Fippie jadio aanzetten.”

„Nee, ik!”

„Nee, Fippie!”

't Is opeens weer een en al drukte in tante's huis.

„Flipje mag de radio aanzetten, en Janneke straks weer uitdoen, hoor,” sust tante Cor de kleintjes.

„Marietje, Marietje,” roept tante naar boven, „kom je ook nog even een kopje thee drinken?”

„Ieti, Ieti, theedrinken,” roept Flipje nu.

„Jaaa, ik kom!” galmt Marietje terug.

„En ben je al opgeschoten?” vraagt tante, als ze de kamer binnenkomt.

„Ja, tante. Nu ja, er staat nog niet veel op papier, maar ik weet nu tòch wel, hoe ik het maken zal, en dan ben je al een heel eind.”

„Dat geloof ik ook,” zegt tante. „Janneke, hoor eens!”

„. langs de wolken een lieflijke Naam,” valt Janneke in. „Ken ik wel,” knikt ze dan.

En 't kleine ding kan al goed wijs houden ook. Flipje schreeuwt er maar wat tussen door.

„Mag ik nog een poosje naar boven, tante?”

„Ja natuurlijk, kind, wij luisteren wel naar de radio, hè jongens?”

„Er moeten nog meer versjes komen,” zeurt Janneke.

„Nee, nou gaat de juffrouw eerst vertellen, en dan misschien nog een versje. Je moet nu maar wat met Flipje gaan bouwen, dan maakt tante ondertussen een beschuit met jam voor jullie klaar. Hier, eerst nog een lekker zuurtje!”

„Fippie ook suurtje!”

„Ja, hoor, tante vergeet jou niet! Nu mooi samen bouwen, hoor!”

Wat kan tante leuk met de kinderen omgaan, denkt Marietje, als ze langzaam weer naar boven loopt. Jammer, dat tante zelf geen kinderen heeft; wat zouden die gelukkig zijn.

Nu nog fijn een half uurtje met m'n opstel bezig. Zaterdag over een week moet het ingeleverd worden, en die week daar-

op. . . . vakantie. Ja, maar eerst de uitslag nog. Hè, als ik dat boek toch eens winnen mocht.

Zou meneer deze droom wel mooi vinden?

Zouden er meer dromen komen?

„Marietje, Marietje, maak je je klaar? 't Is tijd, hoor!”

„Ja, tante!”

„Ik loop even met jullie mee, want ik moet nog naar Van Leeuwen, en dan zijn jullie ook gauw thuis.”

„Hè, fijn, tante!”

Nu tante zo ver meegaat, heeft ze niet direct de zorg weer voor alle drie.

Flipje is erg moe en slaperig en mag op de wagen van Coosje zitten, en tante rijdt hen. Marietje neemt Janneke aan de hand. Zo zijn ze gauw thuis.

„Tante, nog wel bedankt, en. . . . en als ik eens een avond vroeg klaar ben, mag ik dan nog even komen? 'k Wil 't opstel graag zo mooi mogelijk maken!”

„Ja, dat is goed, hoor! Je komt maar! Dag, jongens!”

„Dag, tante, dag, tante!”

Hoofdstuk III

DE UITSLAG? NEE, NOG NIET!

Marietje, Marietje, wacht even. Dag, Janneke, ga jij weer zoet naar school? 'k Zal je wel even wegbrengen, hoor!"

„Marietje ook mee,” zegt Janneke.

„Ja natuurlijk, Marietje en Tinie samen, hè? Is 't nou goed?"

„Ja!"

„Klaar?" vraagt Tinie en ze wijst naar Marietje's schrift.

„Ja! Heb jij 't over Amsterdam gehad?"

„Nou, en fijn over de dierentuin. Weet je, ik heb zo'n album van Verkade. „Dierenleven in Artis" heet het en dat heb ik er bij gebruikt. Want ja, je vergeet natuurlijk veel. Maar toen ik die dieren in het album zag, wist ik het weer. De andere meisjes zullen er ook wel zoiets bij gebruikt hebben."

„Wie?"

„Nou, degenen, die over reizen of reisjes een opstel gemaakt hebben. En ze hebben natuurlijk overal kaarten en foto's van. Je kunt onmogelijk alles onthouden."

„Nu ja, dat mag ook wel," vindt Marietje, „als je alles maar mooi beschrijft. Met je eigen woorden, zegt meneer altijd."

„Ja, maar ik krijg toch geen prijs," zegt Tinie berustend. „'k Krijg nooit meer dan een zeven voor m'n opstel. Is dat van jou mooi? Ja, natuurlijk!"

„'k Weet het niet," zegt Marietje aarzelend. „'k Weet in elk geval niet, of meneer het mooi vindt!"

„Vast wel! Wat heb je gedroomd?”

„Dat vertel ik liever niet, maar je moet er niet boos om zijn, Tinie!”

„Nee, natuurlijk niet, maar je mag mijn opstel best lezen, hoor! 'k Heb drie bladzijden. En jij?”

„Zeven,” zegt Marietje zacht.

„Zéven? Nee maar!”

't Is die Zaterdagmorgen een hele drukte op het schoolplein. Ze hebben het allemaal over hun opstel. Straks moet het ingeleverd worden.

„Hoeveel bladzijden heb jij?” „Hoeveel bladzijden heb jij?”

Anders hoor je niet.

Marian heeft zes, Gonda zeven bladzijden.

„Marietje heeft er ook zeven,” roept Tinie.

„'t Zit 'm niet in de lengte,” zegt Piet Verduin, die nog geen drie bladzijden vol krijgen kon.

„Gonda of Marietje krijgt de prijs,” beslist Ali. „Vast! Wij hoeven nergens op te rekenen, hoor!”

„Ik moest mijn opstel gisteravond laat nog overschrijven,” vertelt Lientje Kolkman. „Want m'n vingers zaten onder de inkt. M'n pen lekte zeker, en natuurlijk allemaal vlekken in m'n schrift!”

„Wat doet zo'n kind ook met een vulpen,” plaagt Jan de Veer.

„Als je er zelf maar een had, hè?” snibt Lientje.

„Nou, dan zou ik er niet zo mee knoeien,” zegt Jan. „O kijk, we moeten naar binnen, 't is negen uur!”

Even later zitten ze allemaal op hun plaats. De schriften vóór zich op de bank.

Als meneer De Boer gebeden heeft, ziet hij de klas eens rond.

„Allemaal het opstel klaar?”

„Ja, meneer!”

„Mooi! Karel, haal jij ze maar eens op!”

Marietje geeft haar opstel ook aan Karel. Als meneer het nu maar mooi vindt. Ze heeft er zo om gebeden.

„Dat mag,” had tante gezegd. „Je mag overal om bidden. Je moet je uiterste best er op doen, en dan mag je óók vragen, of de Here dat werk van je zegenen wil.”

Maar zij, Marietje, moest het nu verder rustig aan de Here overlaten. Als Hij wilde, dat zij de prijs winnen zou, dan kreeg ze het boek; maar als Hij 't beter vond van niet, dan zou het naar Marian, of Gonda, of naar een van de anderen gaan. Hij bestuurt alle dingen. Grote en kleine; en het is wijsheid, wat Hij doet!

Volgende week Vrijdag, denkt Marietje telkens, dan weet ik het; de laatste dag vóór de vacantie.

Heb ik het wel zo mooi mogelijk gemaakt? vraagt ze zich telkens af. Had het niet nog mooier gekund?

Nu maar rustig overgeven, zoals tante zei. Oom en tante zouden er vast ook voor bidden.

's Maandagsmorgens komt meneer De Boer niet op school. Er staat een andere onderwijzer voor de klas.

„Meneer De Boer z'n vader is plotseling ernstig ziek geworden,” vertelt hij aan de kinderen. „Zaterdagavond is hij nog naar huis gegaan!”

„Wat naar voor meneer De Boer! Zou hij weer gauw terugkomen, meneer?”

„Daar kan ik nog niets van zeggen.”

O, en onze opstellen, bedenken ze dan met schrik. Hoe zou dat nu gaan? Nu kan meneer De Boer ze natuurlijk niet nazien. Of z'n vader moest al gauw beter zijn. Maar dat zal wel niet. Zou hij vóór de vacantie nog terugkomen? Niemand weet het. Meneer De Boer komt vóór de vacantie niet terug. Nu zal het dus nog meer dan vier weken duren, voordat ze te weten komen, wie het boek gewonnen heeft.

„Tante, meneer De Boer is niet meer op school geweest en nu hebben we vakantie.”

„Dat is wel jammer,” zegt tante, „maar dat is iets, waar niemand wat aan doen kan.”

„Nu moeten we nog zo lang wachten, tante. Vier en een halve week!”

„Je moet hier maar veel met de kleintjes komen, hoor! En heb je bibliotheekboeken meegebracht van school?”

„Ja, tante.”

„Mooi, dan gaan wij samen veel met de kleintjes naar buiten, naar een rustig plekje, en dan gaan we daar zitten lezen. Ik houd nu ook vakantie!”

„Doet u dan niets, tante? Ook niet koken, en zo?”

„Ja, natuurlijk wel, maar 's morgens wat vroeg op, en het dan maar wat schikken met het werk. Later weer wat harder!”

„Ja, dat kan best,” zegt Marietje. „'t Is hier altijd mooi. 't Kan evengoed nog wel een prettige vakantie worden, hè tante, al ga ik niet uit logeren. Dan verbeeld ik me maar, dat ik bij u logeer.”

Hoofdstuk IV

TOCH UIT LOGEREN!

Tante heeft iets leuks bedacht, maar dat zegt ze nog niet tegen Marietje.

„'k Zal er eerst eens met Jet over praten, Jan, want als zij het niet goedvindt . . . Maar ze móet het goedvinden,” gaat tante verder; daar kan ze niets op tegen hebben. Zullen we er vanavond na de kerk nog even aanlopen, of ga jij liever wat later, Jan?”

„Ja, ik vind het beter wat later te gaan, zo tegen halftien; dan gaat Marietje ook naar bed.”

„Ja, dat is zo!”

„Tingelingeling!”

„Blijf maar,” roept oom Jan met z'n zware stem. „Goed volk!”

„O, tante Cor, oom Jan, wat leuk,” en Marietje vliegt hun tegemoet.

„Nou, nou,” zegt moeder wat bits, „het lijkt wel of je ze in geen jaren gezien hebt.”

„Ik vind 't zo fijn, moeder! Jammer, dat 't al zo laat is!”

„Dag, Jet! Willem!”

„Jan, dag, Cor! Ga zitten,” nodigt vader Van Doorn. „Mooi weertje, hè?”

„Ja, zo willen we het nog wel een poosje houden,” zegt oom Jan. „Marietje, geef me die asbak eens aan, kind!”

„O ja, oom; als 't u blijft!”

„Schenk jij ons eens een kopje thee in, Marietje. Stil es, huilt Flipje? Ga daar dan eerst maar heen!”

„Ja, moeder!”

„Wat scheelde er aan?” vraagt moeder boos, als Marietje even later weer beneden komt.

„Hij had zo'n dorst, moeder, en Janneke ook, maar nu zijn ze weer stil.”

„Hij moet slápen, en jij moet ook direct naar bed. Geef ons eerst nog een koekje en dan gauw naar boven.”

„Ja, moeder.”

„Hè,” zucht Marietje, als ze wat onwillig naar boven gaat, „waren oom en tante maar wat vroeger gekomen. Wat zou dat gezellig zijn geweest!”

Marietje moest eens weten. . . .

„Nu moet je eens horen, Jet,” zegt tante Cor. „Zou Marietje niet een paar dagen bij ons kunnen logeren? Of een week? Overdag kunnen de kleintjes ook wel bij ons komen.”

„En Marietje bij jullie blijven? Ook slapen?”

„Ja, zou dat niet gaan? Ze zou 's morgens al vroeg de kleintjes kunnen halen en 's avonds weer terugbrengen. Ik zorg wel, dat ze gegeten hebben, dan kunnen ze hier zo naar bed.”

„Dat zouden ze vast graag willen,” zegt Marietje's vader, „maar dat wordt voor jou toch veel te druk, Cor!”

„Dat hebben we er wel voor over, hoor, ik schik het met het werk, en Jan is de volgende week ook veel thuis. Dus dat zou best gaan. Marietje weet er zelf natuurlijk nog niets van; ik wilde het jullie eerst even vragen.”

„Daar kunnen wij niets op tegen hebben,” vindt Van Doorn.

„Maar. . . . e. . . . de boodschappen?” werpt z'n vrouw nog tegen.

„Die kan ze 's middags wel wegbrengen, als de kleintjes slapen,” zegt tante Cor.

„Ja, dan is 't mij best, hoor! Zeg jij 't haar morgen zelf maar, Cor.”

Nu, dat wil tante Cor graag doen. Zul je dat gezichtje zien.

„Stuur je ze dan morgenvroeg even met de boodschappen, Jet? Doe er ook nog een paar pakjes pudding bij, van verschillende smaken. Ik geloof niet, dat ik die meer heb, en ze staan niet op het briefje.”

„'t Viel me werkelijk mee,” zegt tante Cor, als ze even later met oom Jan naar huis gaat.

„Ja, mij ook, maar wat kan ze er eigenlijk op tegen hebben? Ze krijgt het er zelf veel gemakkelijker door. De hele dag alleen, en als de kinderen 's avonds thuiskomen, kunnen ze zo naar bed. Dat laat ze Marietje natuurlijk doen.”

„Ja, we moeten maar zorgen, dat we 's avonds vroeg eten, dan kunnen de kinderen op tijd naar huis, en dan heeft Marietje ook nog wat aan de avond.”

„Dat kan best,” vindt oom, „want ik ben volgende week elke middag en avond thuis. Komt die kleinste ook mee?”

„Coosje? Nou, als 't mooi weer is, kan ze bij ons wel op het plaatsje staan, maar daar heeft Jet thuis anders niet zoveel drukte mee.”

„Ze loopt haar in elk geval nog niet voor de voeten,” lacht oom Jan.

„Enfin, we moeten maar zien. Ik verlang er naar, om het Marietje te vertellen.”

„Tante, hier zijn de boodschappen al. Zal ik ze even voor u opbergen?”

„Ja, je doet maar, hoor! Je bent hier aardig thuis, hè?”

„Ik zal ook helpen,” en meteen neemt Janneke al een zak suiker van de tafel.

„Nee, Fippiel”

„O, jongetje,” schrikt tante, „niet zo trekken, rechtop houden. Janneke, geef maar gauw hier. Zo!”

„Wat veel boodschappen, hè tante? Veel meer dan anders.”

„Ja, maar ik krijg ook logé's!”

„Logé's, tante? Wie? Oom Jan z'n zuster soms, met haar man?”

„Nee, hoor, die zijn verleden jaar geweest; ik krijg nu een paar kinderen te logeren.”

„Een paar kinderen?” Marietje is meteen al jaloers op hen.

„Wat voor kinderen, tante? Grote of kleine?”

„Een meisje net als jij, en één als Janneke, en dan nog een klein jongetje als Flipje.”

„Fippie!” en lachend kijkt de kleine jongen van de een naar de ander.

„Ken ik die kinderen, tante? Zijn ze hier al eens eerder geweest?”

„Ja,” zegt tante Cor, „je kent ze wel, en op 't ogenblik zijn ze hier ook!”

„Wij, tante? Wij? Is 't heus? Maar dat kan immers niet.”

„Waarom niet?”

„We kunnen toch niet allemaal bij u logeren? En wie moet dan de boodschappen wegbrengen? Was 't maar waar, tante!”

„Nou, kijk eens, het is waar! Dat wil zeggen: jij komt hier helemaal, 's nachts ook, maar de kleintjes alleen overdag. Jij haalt ze 's morgens zo vroeg mogelijk, en 's avonds brengen we ze met elkaar weer naar huis.”

„O, tante, wat fijn! Dan is dat kamertje dus zolang van mij!” En in die kast op dat kamertje. . . . daar ligt al dat mooie van me, denkt Marietje. M'n prachtige pop, dat kleine ledikantje, m'n mooie boeken. Kan ik elke dag Nora zien.

„Wanneer mogen we komen, tante, al gauw?”

„Ja, vanmiddag. Jullie gaan nu vlug naar huis, en je helpt moeder nog even flink, want 't is Maandag en dus erg druk. En

vanmiddag als je klaar bent, kom je hier terug en dan blijf je.”

„O, tante, wat fijn, dank u wel! Ja, dan gaan we nu maar meteen. Janneke, Flipje, wat doen jullie daar? Nee, dat mag niet. Daar zijn ze al aan het ravotten, tante.”

„Nu, jongens, gauw met Marietje mee!”

„Ik wil hier blijven,” zeurt Janneke.

„Fippie ook bijve!”

„Nee, hoor,” zegt Marietje, „jullie gaan mee, vanmiddag komen we hier terug. Dan neem ik alles mee, wat ik nodig heb, tante. Ben ik hier Zondag ook nog, tante? Dat duurt nog wel lang, maar . . . dan moet ik m'n Zondagse jurk ook meebrengen, en m'n mantel.”

„Ja, Zondag ook nog, hoor!”

„Heerlijk, een hele week! Nee maar! Dan ben ik toch nog uit logeren, hè tante?”

„Ja, hoor, en neem al je japonnen maar mee.”

„Al mijn japonnen,” lacht Marietje.

Dat kan Marian wel zeggen, en Gonda en Ali, en Tinie ook, maar zij . . . Hè, niet zo ontevreden, bestraft ze zich zelf. Ze gaat uit logeren, al is 't dan ook met één heel gewoon Zondags jurkje. Daar had ze niet op durven rekenen.

„Kom nou, Janneke, morgen mogen we bij tante Cor eten.”

„Fippie ook eten!”

„Ja, Flipje ook.”

„Moeder, moeder, er is iemand in de winkel, en . . . en . . . we mogen bij tante Cor logeren, moeder!”

„Stil eens, ik moet eerst naar de winkel; houd de kinderen bij je.”

„Waar zal ik m'n kleren in doen? Had ik maar een koffertje, dan was 't helemaal echt,” zucht Marietje. Als je op reis gaat, neem je óók een koffertje mee. Enfin, dan maar een doos. Moeder heeft vast wel een lege doos. Kwam moeder nu maar.

„Marietje,” roept moeder vanuit de winkel, „begin gauw af te wassen!”

„Janneke,” bedelt Marietje, „ga jij met Flipje op het plaatsje spelen, anders kan ik niet opschieten, en dan eten we weer zo laat en dan komen we ook zo laat bij tante.”

„Mogen we morgen bij tante Cor eten?”

„Ja, en Woensdag en Donderdag, en nog een heleboel dagen, maar dan moet je nu lief met Flipje spelen, hoor! Neem de ballen maar!”

Hè, wat is 't hier een rommel, denkt Marietje. 't Is wel Maandag en wasdag, maar zo is 't hier altijd. En. . . hoe moet dat nu morgen, en die andere dagen? Moet ik dan elke morgen hier zo lang blijven? O, maar dan is er niet zoveel afwas, weet Marietje opeens. Nee, natuurlijk niet, en dan begin ik ook vroeger. Nu moesten we eerst nog met elkaar naar tante en weer terug. Morgen neem ik de kleintjes mee, voordat ze de boel hier weer overhoop halen. En als moeder de keuken dan wat netjes houdt. . . en de kamer. . .

Als moeder eindelijk in de winkel klaar is, vraagt Marietje meteen om een grote, lege doos voor haar kleren.

„Dat hoeft toch niet zo'n grote doos te zijn? Zoveel heb je toch niet?”

„Maar m'n Zondagse kleren ook, moeder! Zondag zijn we er ook nog!”

„Die kun je toch Zaterdag wel meenemen!”

„Ja, maar dat is niet zo leuk, moeder, niet zo echt. Als je uit logeren bent, kun je ook niet telkens wat halen.”

„Maar je komt immers toch elke dag een paar maal hier!”

„Dat kan nu eenmaal niet anders, moeder. Maar ik zou zo graag alles tegelijk meenemen.”

„Kijk dan straks maar eens op zolder, maar eerst hier alles aan kant, hoor! En je moet, voordat we eten, ook nog wat boodschappen wegbrengen.”

„Ja, moeder,” zegt Marietje blij.

Nu vlug voortmaken. Ik ga uit logeren, ik ga uit logeren, zingt het in Marietje; al is het dan ook in de stad zelf.

Waar moet ik nu met al dit spul heen, denkt ze even later bij zich zelf. Die kast . . . daar kan niets meer in. En toch moet

het! Misschien als alles iets anders stond. Maar waar moet ze beginnen? 't Beste is alles er even uit. Zou ze 't doen? Hoe laat is 't? Halfelf! 't Zou wel gaan! Als ze de bovenste plank opgeruimd had, zou daar misschien nog iets van de tweede plank op kunnen staan. En dan van de derde wat op de tweede.

„Wat doe je nou? Voorzichtig maar, die stoel wiebelt zo.”

„Ja, moeder, ik ruim de kast wat op, wilt u mij die doek even aanreiken? Ik stof hem meteen uit.” Hè, hè, Marietje heeft het er warm van.

„Als je er maar om denkt, dat je vóór twaalf uur nog naar mevrouw De Breede moet.”

„Ja, moeder.”

Nog één plank en de vloer van de kast. Dan hoeft er niets meer op het aanrecht te blijven staan. Alles kan in de kast. Leuk, net als bij tante! En met een blij gezicht ziet Marietje naar de keurige kast. Als 't nu zo ook maar blijft. En als ik volgende week weer thuis ben, maak ik alle kasten schoon, neemt ze zich voor. In de kamer ook.

Maar hier is nog meer op te ruimen, ontdekt Marietje, als ze de keuken rond kijkt. Die plank, daar horen toch eigenlijk alleen pannen op, en er liggen ook een heleboel andere dingen. En die stoel . . . o, en die kastjes onder het aanrecht. Wat is er nog veel op te ruimen. Enfin, dat komt wel. Eerst fijn uit logeren, en dan hier aan de gang. Gelukkig maar, dat er veel te doen is, dan valt de vakantie niet zo lang, want na de vakantie. . . .

„Weet je wel, hoe laat het al is?” stoort moeder haar gedachten-gang. „Al over halftwaalf.”

„Kan ik nog gauw even naar mevrouw De Breede, moeder?”

„Vooruit dan maar! Je hebt de tafel ook nog niet gedekt.”

Nu op een halletje naar mevrouw De Breede, dan eten, Flipje naar bed brengen, afwassen. O, en ik ben nog niet eens op de zolder geweest om een doos te halen. Wat zal 'k allemaal meenemen? M'n nachtpon, en m'n Zondagse jurk en mantel. De

mantel hang ik over m'n arm; dat staat echt, alsof je op reis gaat. Maar de wagen. . . . of zou Coosje niet meegaan? Coosje kan best thuisblijven, vindt Marietje. Maar de wagen moet toch maar mee voor Flipje, anders duurt het 's morgens en 's avonds zo lang.

„Was je nog op tijd bij mevrouw De Breede, of mopperde het meisje al?” vroeg moeder, toen Marietje weer terug was.

„Nee, moeder, ze zei: Mooi, ben je daar al?”

„Nou, dan nu eerst gauw tafeldekken. Janneke, Flipje, kom hier, de slabbetjes voor!”

„En gaan we dan naar tante Cor?”

„Flipje moet eerst slapen, en dan gaan we, hoor! En je mag bij tante Cor brood eten.”

„Er is iemand in de winkel, moeder. Zal ik maar vast beginnen af te wassen?”

„Hè, bah, 't is vrouw Jansen, dat zal wel even duren,” moppert Marietje in zich zelf.

Als moeder eindelijk uit de winkel komt, is Marietje al klaar met de afwas. Leuk, om nu alles op z'n plaats te zetten. 't Is nog wel lang niet als bij tante Cor, maar. . . . nee, want zie die ramen eens. En dat gordijntje. Maar voor vandaag kan het best. Nu gauw naar de zolder, voorzichtig, anders wordt Flipje wakker. Janneke speelt nog wel een poosje met de buurkinderen.

„Ik mag morgen bij m'n tante eten, lekker,” zegt ze tegen 't kleine meisje van de groenteboer. „En dan weer, en dan weer. . . .”

Wat is het op zolder ook een rommel, ontdekt Marietje nu. Maar er staan lege dozen. Dàt heb je voor met een winkel. Wacht eens, die daar. . . . och, heden, nee, wat is hij vuil van binnen. En die andere, bah! Waarom bewaart moeder ze dan toch. Deze ziet er nog wel netjes uit. Als ze die hebben mag?

„Moeder! Moeder!”

Hè, nu vrouw Westra weer! Die is voorlopig nog niet uitgepraat. Dan maar eerst alles bij elkaar leggen. Nachtpon, Zondagse jurk, mantel, kousen. . . .

Gaat dat mens nu nòg niet weg? Wacht, haar Zondagse schoenen kan ze eerst wel even poetsen en inpakken.

Nou, hoor, ik zal moeder maar even vragen, of ik deze doos hebben mag, overlegt Marietje. Dat mens kan nog wel een half uur blijven, en 't moet ingepakt wezen vóór Flipje beneden komt, anders gooit hij alles weer door elkaar.

„Moeder, moeder, mag ik deze doos?”

„Ja, vooruit maar,” zegt moeder, zonder er naar te kijken. Buurvrouw heeft juist iets bijzonders te vertellen.

Nu wat papier; dat ligt wel in het winkeltje. Leuk, die pakkerij! Nog een stuk touw er om, en dan kan Flipje wel komen. Hem gauw aankleden en. . . . de logeerpartij begint.

Flipje laat zich gewillig helpen. Nu Janneke nog wat opknappen. Ziezo!

„Dan gaan we nu maar, moeder! Daag!”

„Ja, da's goed! De kinderen niet te laat thuis, hoor!”

„Nee, moeder! Daag!”

Nou moest moeder zeggen: Dag, kinderen, veel plezier, hoor, en voorzichtig maar!

Als Marietje nog maar halverwege de straat is, roept moeder haar weer terug.

„Wat nu weer!” zucht Marietje. Moeder houdt iets in de hoogte.

„Neem dit maar mee voor tante!” zegt moeder wat nors.

„O, leuk, moeder, nou is 't echt!”

„Natuurlijk is 't echt,” zegt moeder, niet begrijpend. „Ik stop tante zomaar niet wat in de hand!”

„Nee, moeder, maar. . . . ik bedoel, 't is net, of ik nu ècht uit logeren ga; dan neem je ook altijd wat mee, hè?”

„O ja, ga nu maar gauw!”

„Dag, moeder, nog wel bedankt!”

„Fippie ebbe,” zeurt Flipje, en hij reikt al naar de ronde bus, die Marietje van moeder gekregen heeft. Jodenkoeken zitten er in. 't Staat er op!

„Nee, dat is voor tante!” 't Moet eigenlijk in de doos, denkt Marietje. Dat hoort zo! Zo doen alle logé's. Wanneer die hun koffer uitpakken, komt er ook altijd iets uit voor de mensen, bij wie ze komen logeren.

Als we straks de hoek om zijn, overlegt Marietje, of nee, in 't park, doe ik de koeken in de doos.

„Marietje, Marietje, ben je bang, dat er regen komt?”

O, dat is Tinie natuurlijk. „Nee, hoe zo?”

„Nou, waarom heb je je mantel dan bij je?”

„Ik ga uit logeren.”

„Janneke ook uit loseren!”

„Fippie ook seren!”

„Is 't heus, Marietje? Waar gaan jullie naar toe?”

„Naar m'n oom en tante!”

„Waar wonen die?”

„Tante Cor weet je toch wel te wonen, in de nieuwe buurt?”

„O, ik dacht, dat je met de trein ging, of met de bus.”

„Nee, maar ik mag een week bij tante Cor logeren. Een hele week en overdag zijn de kleintjes er ook. 'k Vind 't zo fijn! En wanneer gaan jullie weg?”

„Vanavond! Naar Amsterdam!”

„Maar ik zou eerst nergens heen! . . . Hier heb ik m'n kleren in,” en Marietje wijst op de doos, die bij Flipje in de wagen ligt.

„M'n Zondagse jurk en zo. 't Is zo fijn bij tante Cor en oom Jan. En,” gaat Marietje fluisterend verder, „de kinderen brengen we 's avonds vroeg naar huis, dan hebben we ook nog wat aan de avond.”

„Geef je die Jodenkoeken aan je tante?”

„Ja! Zeg, Tinie, wil jij me even helpen, dan doe ik ze in m'n kof. . . in m'n doos, bedoel ik. Denk je even om Janneke, daar komt een auto aan. Zo, nu 't touw er weer om; dank je wel, hoor!”

„Niks te danken, en veel plezier, zeg!”

„Ja, jij ook! Daaag!”

„'k Zal je een kaart sturen,” roept Tinie haar nog na.

„O, fijn, maar zeg, Tinie, stuur 'm dan naar m'n tante. Ja?”

„Goed! Daaag!”

„Het is een lange reis naar tante Cor, hè Janneke?”

„Ja, Janneke moe.”

„We zijn er zo, hoor! Je mag morgen wel bij Flipje in de wagen. Dan hebben we dit pak ook niet. Dan zijn we er veel gauwer, hè? Nog maar even flink doorstappen!”

Tante komt hun bij de voordeur al tegemoet.

„Dag, kinderen, zijn jullie daar al?” Tante geeft eerst Marietje en dan de kleintjes een zoen. „En hebben jullie een goede reis gehad?”

„O ja, tante, 't was enig,” lacht Marietje.

„Fippie ook reis!”

„Flipje ook een goede reis gehad? En Janneke ook? Nou, ga maar gauw zitten; jullie zult wel moe zijn. Eerst maar een kopje thee. En hoe was het thuis?”

„Goed, tante, u moest de groeten hebben.”

„Tante krijgt koeken,” verklapt Janneke, „ik mag ze geven.”

„Zal ik m'n koffer maar boven brengen, tante? Ik weet de weg nog wel van de vorige keer.”

„Ja, ga je gang maar! Er liggen hangers voor je kleren.”

„Fijn, tante. Is 't goed met oom?” giechelt Marietje.

„Ja, hoor, en oom heeft deze week ook veel vrij!”

„Leuk!”

Wat heeft tante dit toch enig bedacht, denkt Marietje, als ze op het logeerkamertje bezig is. Een hele week dit mooie kamertje!

Eerst eens uitpakken. Haar Zondagse jurk en mantel maar in de kast. O, daar ligt die mooie pop, en Marietje neemt Nora even op de arm.

„Ieti, Ieti!”

„Jaaa, Marietje komt,” roept ze naar beneden. Morgen maar wat langer met de pop. Die koeken moeten mee naar beneden.

„Kijk eens, Janneke, dit mag jij aan tante geven.”

„O ja, hier, tante, koeken; lekkere koeken!”

„Zijn die voor mij?”

„Ja, en ook voor oom Jan!”

„Nee maar, kindje, dat is toch veel te veel! Je wordt bedankt, hoor!”

„Hè, tante, 'k verlang al naar vanavond.”

„Naar vanavond, wat is er dan?”

„Nou, eerst gezellig met u en oom, en dan naar m'n kamertje.”

„Maar daar moet je slapen. Daar heb je toch niets aan.”

„Natuurlijk wel, tante. Dat mooie kamertje voor mij alleen; en in die kast al m'n mooie spullen.”

„Dan moet je om acht uur maar naar bed.”

„Nee, tante, 'k wil ook wat aan de avond hebben. U zou me immers met het jurkje helpen, dat ik voor Nora breien mocht?”

„Ja, hoor, dat komt best in orde.”

„Gaat Marietje ook naar huis, tante?”

„Marietje en ik brengen jullie weg, hoor Janneke.”

„O,” bedenkt Marietje opeens vol schrik, „als ze nu vanavond wakker worden, zal moeder naar boven moeten. En de andere avonden ook.”

„Nou, dat doet moeder deze week wel,” stelt tante haar gerust.

„Overdag heeft moeder toch helemaal geen drukte van hen.”

„Nee, dat is zo, tante. Als 't moeder maar niet gauw verveelt.... Janneke,” bedelt Marietje, „zullen jullie lief zijn 's avonds? Dan haal ik jullie 's morgens heel vroeg.”

„Ja,” belooft Janneke.

„Zal Flipje ook lief zijn?”

„Ja!”

„O, wat een mooie wol, tante. Zo helder rood. Daar kan best een jurkje uit. 'k Zal Nora even halen.”

Blij en gelukkig huppelt Marietje door het huis. Wat zal 't Nora leuk staan, bij haar blonde haar. Misschien blijft er ook nog wel wat wol over voor een mutsje.

„Twee blondjes,” zegt oom, als Marietje met Nora beneden komt.

Tante kijkt er ook naar. Ja, denkt ze, maar 't haar van Nora glanst meer dan dat van Marietje. Ze moet eens naar de kapper. Ik neemt haar een keer mee. Wat zal ze dan opknappen. Zo'n

fijn gezichtje; net Dina. Eerst maar met Jan over praten.
„Nora moet vanavond maar wat bij ons blijven,” vindt tante.
„Zo nu en dan hebben we haar nodig.”

„Ja, in dat kleine stoeltje kan ze wel,” zegt Marietje. En blij ziet ze telkens weer naar haar mooie pop.

„Weet je wel, hoe laat het is, Marietje?” zegt oom na een poosje. „Zie eens op de klok.”

„Kwart voor tien al, oom? Dan ga ik maar naar bed, hè tante?”

„Ik ga even met je mee. Dat mag zeker wel, niet?”

„Leuk, tante. Dag, oom, wel te rusten, en tot morgen.”

„Wel te rusten, kind. Nou, krijg ik geen zoen, of ben je daar al te groot voor?”

„O nee, oom,” zegt Marietje met een kleur. „Dag, oom!”

„Dag, kleine blondine, slaap maar lekker.”

Boven legt Marietje haar mooie pop weer in de kast.

„Mag dat raam open blijven, tante? Dan hoor ik de vogels morgen dadelijk.”

„Ja, hoor, en nu maar gauw uitkleden. Want je wilt morgen ook niet zo laat opstaan.” Tante neemt al vast de spreij van Marietje's bed.

Marietje is gauw uitgekleeid. En nu bidden! „Dat doe ik altijd zachtjes, tante. 'k Ben ook al zo oud, hè?”

„Welja, je bent al een heel mens met je twaalf jaar.”

„Nee, maar ik ben toch veel ouder dan Janneke, tante.”

„Dat is waar.”

Als Marietje gebeden heeft, springt ze vlug in bed.

„Hè, wat ligt het hier heerlijk, tante! 't Gordijn zal ik maar open laten!”

„Dag, kindje,” zegt tante, en meteen geeft ze Marietje een zoen. „Slaap maar lekker, hoor!”

Tante streelt haar nog eens over haar blonde haar. We gaan gauw naar de kapper, denkt ze ondertussen.

In het halfdonkere kamertje ligt Marietje met een gelukkig en

tevreden gezichtje. Ze voelt zich de koning te rijk. O, bedenkt ze dan opeens, daar heb ik nog niet eens voor gedankt en meteen al vouwt ze haar handjes: „Ik dank U, lieve Heer, dat ik hier logeren mag!”

Wacht, denkt Marietje na een poosje, ik zet Nora daar in die stoel, dan zie ik haar morgenvroeg direct. En meteen is ze al uit bed gewipt en voegt de daad bij het woord.

„Ik wou wel eens met Marietje naar de kapper, Jan,” zegt tante, als ze weer bij oom in de kamer is. „Ze heeft prachtig haar, maar het wordt niet onderhouden. ’t Ziet er zo onverzorgd uit. En ik vind ook, dat er best een stuk af kan. Je zult zien, hoe ze daar van opknapt. Dina had ook zulk mooi, blond haar. Zal ik haar eens meenemen, als ik er zelf ook weer heen moet?”

„Ja, hoor, ’t is mij best.”

„En wanneer gaan we dan naar de speeltuin? Zullen we dat maar op Woensdag stellen?”

„Woensdag? Ja, da’s goed, want Donderdagavond heb ik vergadering en ’t kon eens wat laat worden. Wat zal ze opkijken! Naar de kapper, naar de speeltuin. . . .”

Hoofdstuk V

„WE HEBBEN ZOVEEL PLEZIER GEHAD!”

Marietje,” zegt tante de volgende dag, „we gaan morgen naar de speeltuin.”
„Naar de speeltuin, tante? En Janneke en Flipje ook?”

„Ja, en oom gaat ook mee. Hoe vind je dat?”

„O, tante, wat heerlijk! Mag ik dan m'n Zondagse jurk aan?”

„Nou, dat zou ik maar niet doen; dan moet je zo voorzichtig zijn! Die kun je beter vanmiddag aandoen, als we gaan wandelen. Dan was en strijk ik deze voor morgen.”

„Goed, tante! Wanneer moet u hem hebben?”

„Dat kan na 't eten wel; hij is zo droog.”

„Was het al vast maar morgen, hè tante?”

„Dat is het zo, want we hebben nog heel wat te doen. Als we de kinderen vanavond thuisbrengen, moeten we niet vergeten wat zuurtjes en koekjes mee te nemen. En jij gaat maar niet te laat naar bed, want we moeten morgen met alles vroeg klaar zijn, ook met het eten. Dan kan Flipje eerst nog even slapen.”

„Hoe laat gaan we, tante? Met de bus?”

„Ja, ik denk zo tegen halfdrie en dan om een uur of zes weer terug.”

„Hè, 'k heb er zo'n zin in, tante! U ook?”

Morgen fijn naar de speeltuin, denkt Marietje, als ze 's avonds in bed ligt. Nog één nachtje slapen en dan. . . . Maar Marietje kan niet slapen van plezier. . . . Met de autobus! Dat instappen

is al zo prettig, vindt Marietje. Daar zal ik morgen even goed bij denken, neemt ze zich voor. Met het schoolreisje vorig jaar zou ze dat ook doen, maar toen zat ze er al in, vóór ze er erg in had. Ze duwden ook allemaal zo. Maar oom en tante dringen niet. En ze hoeft ook niet op de kleintjes te passen, dat doen oom en tante wel.

„Fippie met autobus! Fippie met autobus!”

„Gaat Flipje met de autobus?”

„Ja, en leti. . . .”

„Ik ga toch zeker ook mee,” zegt Janneke beledigd, omdat Flipje haar niet noemt.

„Janneke ook,” zegt Flipje, „en tante en oom!”

„Dat zal me wat worden,” zucht oom. „Ik ben blij, dat Flipje ook meegaat, anders was ik alleen als man. Drie vrouwen alsjeblijft. Kom, Flipje, de heren maar voorop,” en oom neemt Flipje op z'n arm.

„Nou, een mooie heer,” spot Marietje.

„Mooie heer,” eechoot Flipje.

Tante neemt Janneke bij de hand, die zoet met haar meeloopt.

„Heb jij mijn tas, Marietje?”

„Ja, tante, een tas vol heerlijkheden.”

„Hij staat er al,” roept oom.

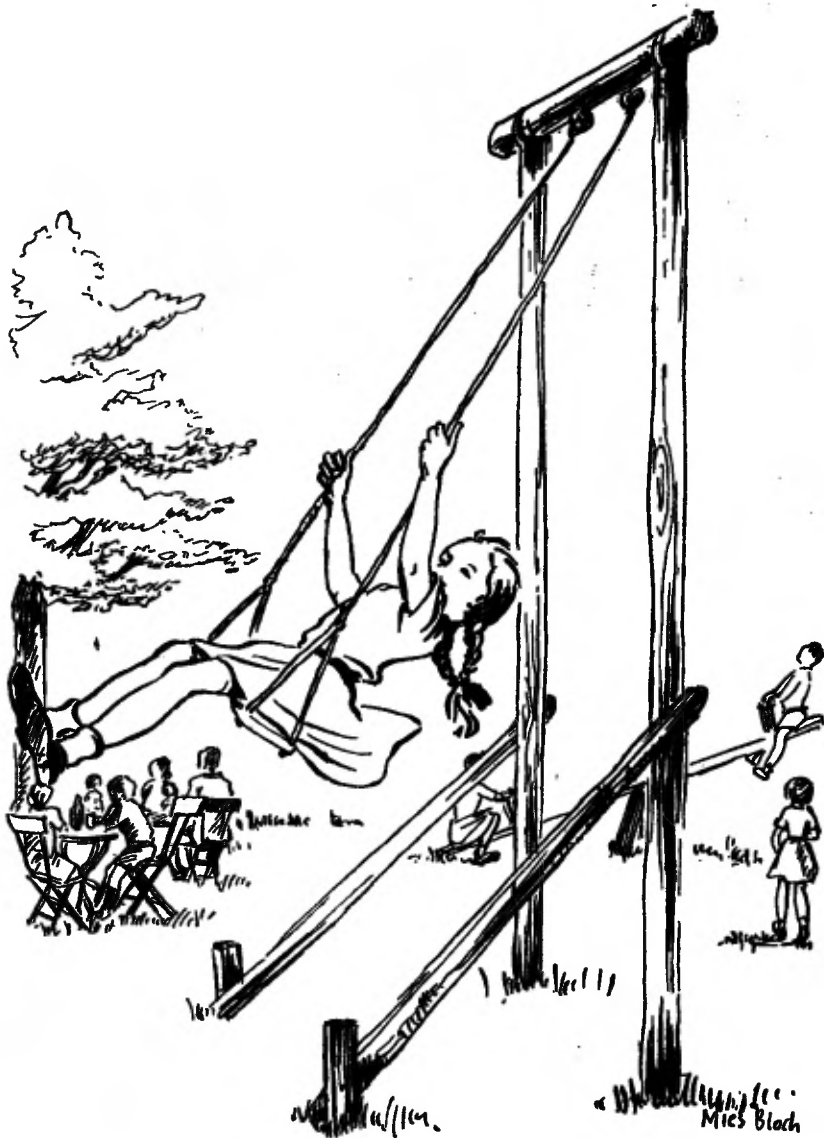
Hè, fijn, nou zal 't gebeuren, denkt Marietje.

Tante zet Janneke in de bus. „Marietje, vooruit maar, kind. Zoek maar een hoekje op, dan kun je mooi naar buiten kijken. Ik blijf hier met Janneke; dan zit die ook bij het raam en oom zorgt wel voor Flipje!”

Hè, nu ging het toch nog te vlug voor Marietje. Ze was er al in, vóór ze er erg in had. Wacht, denkt ze, ik ga er nog even uit; meteen staat ze al buiten.

„Wat is er, Marietje, je hebt toch niets vergeten?”

Heel langzaam stapt Marietje weer in de bus.

„Wat was daar? Waarom ging je er weer uit?”
Fluisterend vertelt Marietje aan tante, dat ze dat instappen
toch zo prettig vindt. En dat ze daar de eerste keer niet goed
bij had nagedacht.

„Nou, dan mag ik je vanavond wel even waarschuwen,” vindt tante, „want 't is niet gezegd, dat er dan weer zo weinig mensen bij de bus zijn als nu. En dan kun je er niet gemakkelijk weer uitlopen.”

„Dat is goed, tante! Wat zit 't hier fijn, hè? Daar gaan we.”
Wat een heerlijke middag wordt dit! Zo als die Marietje geniet. Nee maar! Zo zit ze op de schommel en die gaat heel hoog, en dan in de draaimolen; en ze wuift naar oom en tante, die met Flipje en Janneke draaien. Oom en tante laten de kleintjes ook schommelen; heel laag natuurlijk. Marietje redt zich zelf wel; en ze heeft fijn geen zorg voor de kleintjes nu. En tante heeft zoveel lekkers bij zich. En ze krijgen limonade; limonade met een rietje. En het thuiskomen straks zal ook weer prettig zijn. Maar eerst nog in de bus.

„Denk je er om?” waarschuwt tante, als ze 's avonds bij de halte aangekomen zijn.

„Ja, tante!”

Als Marietje 's avonds oom Jan wel te rusten zegt, fluistert ze hem nog gauw in het oor: „Nog wel bedankt, oom, voor vanmiddag.”

„Heb je genoten, Marietje?”

„O ja, oom, 't was heerlijk! Dag, oom!”

„Dag kind, slaap maar lekker!”

En boven wordt tante nog eens extra bedankt.

Wat hebben we toch een plezier gehad, denkt Marietje, als ze in bed ligt.

„Nee maar,” zegt oom Jan de volgende morgen tegen tante Cor, „de dame heeft ook adresverandering opgegeven; hier is een kaart voor haar, uit Amsterdam.”

„O, van Tinie zeker,” zegt tante, „Tinie van bakker Van Buren, je weet wel.”

„Speelt ze wel eens met dat meisje? Die zie ik hier toch nooit.”

„Nee, dat niet; maar ze lopen wel eens samen op; naar school en zo. Wacht, ik zal hem bij haar bordje leggen. Ze moet er Tinie maar een terugsturen, want die heeft haar adres er bij geschreven, zie ik.”

„Dag, oom, dag, tante, goedenmorgen!”

„Daar is de jongedame al,” zegt oom. „Zie eens, wat er bij je bordje ligt.”

„O, een kaart! Van Tinie zeker! Ja, van Tinie van Buren, oom, een meisje van school; daar loop ik wel eens mee. Een kaart van Tinie, tante!”

„Ja, ik zeg net tegen oom, je moet er haar maar een terugsturen, en dat mag dan vandaag wel. Ze heeft haar adres er bij geschreven.”

„Ja, tante, straks maar even een kopen!”

„Ik moet ook een paar kaarten hebben, dat kunnen we dan wel tegelijk doen.”

„Gaat u mee de kleintjes halen?”

„Goed, dan ga ik meteen even naar de slager.”

„Tante, Janny van hiernaast vroeg me, of ik vanmiddag met haar ging fietsen.”

„Maar jij kunt het immers nog niet goed.”

„Nee, maar Janny zal me helpen, tante. Mag het? Janny gaat op de fiets van haar vader, en ik op die ouwe van haar.”

„Ja, natuurlijk mag dat, en als je het heel goed kunt, mag je ook eens op mijn fiets.”

„Fijn, tante! Om twee uur komt ze me halen.”

Als Janny die middag met Marietje aan 't fietsen is, is haar eerste vraag:

„Blijf je hier nog lang bij je tante?”

„Nee, Maandag ga ik weer naar huis. Hoe zo?”

„Anders zouden we elke middag kunnen fietsen; al m'n vriendinnen zijn toch weg.”

„O, maar ik kom hier 's middags altijd nog een poosje met de kinderen! Als tante dan op hen past, kunnen we fijn fietsen. En als ik het heel goed kan, mag ik op tante's fiets.”

„Je kunt het haast al goed; laten we dan vanavond ook nog een poosje oefenen. Afgesproken?”

„Ja, ik wil wel graag. Misschien kunnen we dan morgen een eindje verder.”

„O, vast wel,” vindt Janny.

„Tante, gaat u vanavond nog wandelen?”

„Nou, ik denk het wel; 't is prachtig weer. Waarom?”

„Ja. . . . e. . . . dat komt. . . .” aarzelt Marietje. . . . „we zouden vanavond ook nog even fietsen, maar dan zeg ik het af bij Janny.”

„Nee, hoor, dat doe je niet. Jij mag fietsen, en oom en ik gaan een eindje wandelen, of, als we erg moe zijn, rusten we wat uit op het plaatsje.”

„Vindt u 't niet vervelend, tante?”

„Natuurlijk niet. Jij hebt nu de gelegenheid om het goed te leren, en die moet je aangrijpen. Wij vinden 't juist leuk voor je.”

„Oom, tante! Kijk eens!” roept Marietje die avond, als ze met Janny voorbijfiets.

Oom en tante zouden juist naar het plaatsje verhuizen, maar nu komen ze even buiten kijken.

„Fijn, hoor,” roept oom, „je kunt het al goed.”

„Voorzichtig bij de hoek, hoor,” waarschuwt tante.

„'t Kind fleurt hier helemaal op,” zegt oom.

„Ja, en 't is een lust om naar dat tevreden gezichtje te kijken. Ik blijf hier nog even wachten, tot ze weer voorbijkomen, Jan. Ze moeten straks maar een glaasje limonade komen drinken. O, daar zijn ze alweer!”

„Marietje, Janny! Komen jullie straks nog even?”

„Ja, tante! Ja, juffrouw!”

Daar gaan ze weer.

„Nou, nu kan Marietje het wel,” zegt Janny een poosje later, als ze gezellig met z'n vieren een glaasje limonade drinken.

„En waar gaat de tocht morgen naar toe? Naar Amsterdam?”

„Nee, oom, dat kan ik nog niet.”

„Maar het gaat toch al goed, hè meneer? Ze moet elke dag maar oefenen. En morgenmiddag kunnen we best een heel eind de grote weg op. Dan ga ik nu maar! Dag, meneer! Dag, juffrouw!”

„Dag, Janny! Marietje laat je wel even uit.”

„'k Vind het fijn, dat 'k al zo goed fietsen kan,” zegt Marietje 's avonds tegen oom en tante. „Maar Zaterdagmiddag kan Janny niet, want ze krijgen logé's van Zaterdag tot Maandag!”

„Dat komt goed uit,” vindt tante, „want ik moet Zaterdagmiddag naar de kapper. Dan kun je best met me mee. Misschien wil oom Janneke en Flipje wat bezighouden?”

„Ja, hoor! Dat zal wel gaan! Tenminste, als ik niet weg moet.”

„Mag ik daar zolang blijven, tot u klaar bent, tante? 'k Wil zo graag eens zien, hoe dat gaat. Wat moet er aan uw haar gebeuren?”

„'t Moet gewassen en geonduleerd!”

Zonder dat Marietje het merkt, geeft tante oom een wenk.

„Moet jouw haar ook niet gewassen en . . . hoe noem je dat ook weer, Cor?”

„Geonduleerd?”

„Juist, moet dat van jou ook niet . . . ge-on-du-leerd, Marietje?”

„Van mij, oom? Nee, natuurlijk niet!”

„Natuurlijk niet? Is het soms pas gebeurd?”

„Nee, oom, maar”

„Wat maar? . . . Zou je 't niet willen?”

Marietje begrijpt er niets van; ze ziet van oom naar tante.

„Ja, tante? Mijn haar ook?”

„Dat zullen we maar eens doen, ja! En ook laten knippen!”

„Hoeveel gaat er dan af, tante? Gonda van Heerde heeft kort haar; korte, blonde krullen. En Marian van Maanen heeft lange, donkere krullen. En Tinie heeft 't niet lang en niet kort.”

„Dat moeten we maar aan de kapper vragen.”

Marietje is een poosje heel erg stil! . . .

„Wat scheelt er aan?” vraagt oom. „Moe van het fietsen?”

„Nee, oom, maar . . . Mag ik in plaats van Zaterdag de laatste dag van de vakantie naar de kapper, tante? Als ik dan weer naar school ga, zit m'n haar zo mooi!”

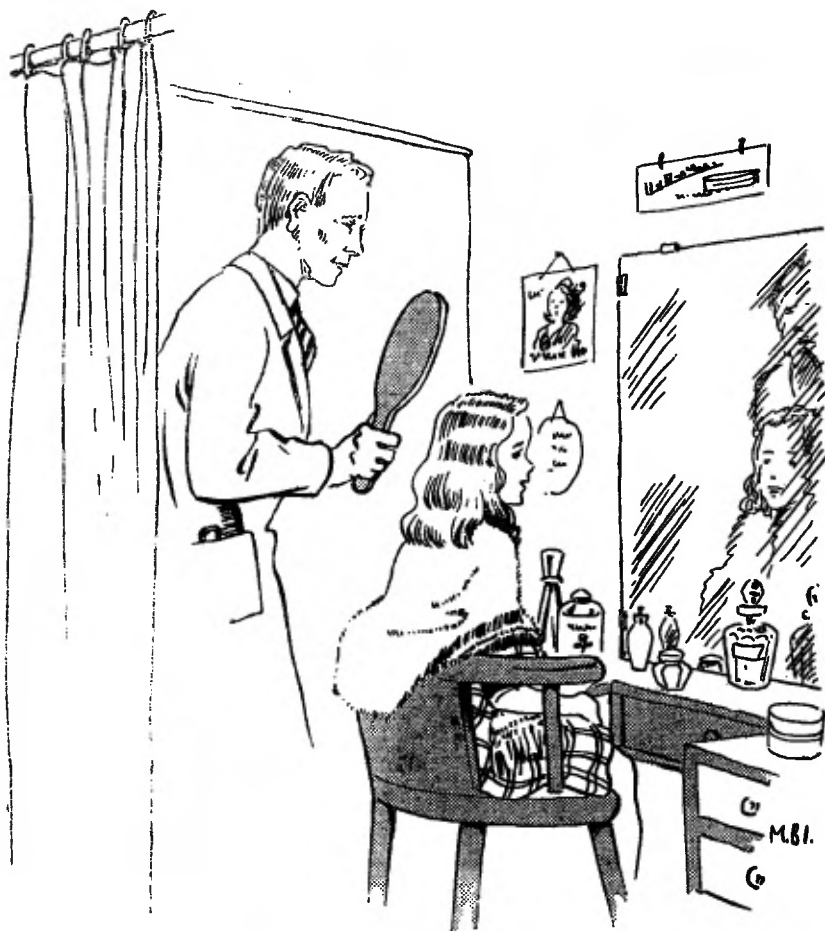
„Maar dat duurt nog zo lang,” werpt tante tegen, „misschien kan hij 't dan nog eens doen!”

„Nou, als het kàn, tante, dan wel graag; als 't niet te duur is.” 's Avonds streelt ze Nora's blonde krullen. Zou mijn haar ook willen glanzen? Zou ik Zaterdagavond ook zulk mooi haar als Nora hebben? Hoe zou 't me staan? denkt Marietje. Wat zou moeder er van zeggen? Zoals Tinie het heeft, is het ook wel leuk! Zo half lang! Dan kan er ook een lint in; achter onder de krullen door; de strik boven op. Enfin, dat moet de kapper maar zeggen. Fijn, met tante mee! Alles is hier even heerlijk! O, en Zondag. . . dan is ze hier de hele dag alleen. Janneke en Flipje blijven Zondag thuis; dan hoeft vader toch niet weg. En vader kan zo leuk met hen spelen.

„Je moet soms wel lang bij de kapper wachten, hè tante? Dat zei Janny. Maar 't moet er ook erg gezellig zijn. En er liggen zoveel mooie bladen.”

„Nou, maar ik word toch maar liever dadelijk geholpen, hoewel ik best begrijpen kan, dat meisjes als Janny het daar wel prettig vinden.”

„Zoals Janny het heeft, vind ik het ook wel mooi, tante!”

„Ja, dat zit altijd netjes. Nou, we zullen wel eens zien. Hier zijn we er al; ga maar naar binnen.”

„Wat ruikt het hier lekker, hè tante?”

„Ja, allemaal shampoo en lotion!”

„Dus maar half lang,” zegt de kapper, nadat hij even met tante gepraat heeft. „Dat hebben zulke meisjes veel. En ze kan het met een strik dragen, maar ook met een pennetje.”

Een van de kapsters is met tante bezig en de kapper zelf met Marietje. O, wat een schuim! Marietje moet er even om lachen.

En zie tante eens! Maar die kapper is wel wat hardhandig, hoor! Hij duwt haar hoofd helemaal naar beneden, en dan zegt hij: „Hoofd naar rechts houden!”

Marietje kan alles fijn in de spiegel zien. Nou spoelen! 't Lijkt wel een fontein. Ze haalt haar handdoek maar wat dicht aan. Hè, hè!

Tante zit al onder de kap. En nu zij. O, wat een lawaai! Hoe lang zou dit duren? En wat wordt het warm!

Na een poosje komt de kapper even kijken.

„Hij kan wel wat lager,” zegt hij.

Ja, zo is 't beter, denkt Marietje. Nu nog even de krul er in.

Als de tang heet is, begint hij. O, wat wordt 't nu mooi! En wat glanst het. Net als van Nora, denkt Marietje.

Als 't helemaal klaar is, haalt de kapper een spiegel en dan kan Marietje ook zien, hoe het van achteren zit.

O, wat mooi! „Tante, Tante,” roept ze zachtjes, „kijk eens.”

Tante is ook juist klaar. „Prachtig, Marietje!”

„Ja,” zegt tante's kapster, „wat heeft zij mooi haar.”

„Hier moet maar geen strik in, wel, tante? Nu nog niet tenminste, want dan moet hij vóór over die mooie golven heen,” en Marietje ziet telkens even in de winkelramen. „En 't is zo heerlijk fris, tante!”

Tante moet steeds even naar Marietje kijken. Net Dina! We zullen geregeld met haar naar de kapper gaan, neemt tante zich voor. Dat vindt oom wel goed!

„Al zes uur! Maar goed, dat we de kleintjes eerst naar huis gebracht hebben. Daar had oom ook niet op kunnen wachten.”

„Zou oom al terug zijn, tante?”

„'k Denk het niet!”

Nee, hoor, oom is er nog niet. De deur is op slot.

„'k Ga gauw tafel dekken,” zegt Marietje.

„Ja, en ik broodsnijden. Wat zal oom wel van ons zeggen?”

Als oom even later thuiskomt, doet hij erg verwonderd. „Wie heb je nu meegebracht, Cor? En waar is Marietje?”

„Oom. . . . hoe vindt u. . . .”

„Wat, ben jij Marietje? Laat me eens goed kijken. Nee maar, keurig, hoor! 't Lijkt wel zij. Maar niet ijdel worden, hoor, want dan knip ik er alles af!”

„O nee, oom, daar hoeft u niet bang voor te zijn. Er is een heel stuk afgekomen, oom.”

„Ja, en blijven die krullen er nu altijd in?”

„Nee, oom, 't is geen permanent! Maar tante heeft krulpennen gekocht. O ja, tante, hoe moet dat nu volgende week? Dan ben ik hier niet, en moeder zal geen verstand van krulpennen hebben.”

„Dan moet je 's avonds maar even hier komen, dan zet ik ze er wel in.”

„Graag, tante!”

„En anders doe ik het wel,” zegt oom.

Oom? Nou, dan zou 'k het zelf nog beter kunnen, denkt Marietje.

„Hoef je nu morgenvroeg de kinderen niet te halen?”

„Nee, oom, toch wel fijn, hè? Dan ben ik hier ook eens alleen. En morgen hebben ze vader toch ook. 'k Hoop, dat ik vroeg wakker ben. Mag ik dan in bed liggen lezen, tante? Leuk in zo'n mooi kamertje. En geen kleine kinderen die huilen.”

„Als je dan in de kerk maar niet in slaap valt!”

„Nee, tante, zó vroeg ga ik niet lezen! . . . 't Is morgen al weer de laatste dag,” zucht Marietje.

„Ja, kind, aan alles komt een eind. Hoe laat vertrek je Maandagmorgen?”

„O, wat leuk,” lacht Marietje. „Nou, ik denk om een uur of negen, oom. Met lijn 2!”

„Jammer, dat ik je niet wegbrengen kan, want ik heb dienst. Enfin, dan zal tante wel even meegaan. En Maandagmorgen

maar vroeg op, want je zult wel een uur nodig hebben voor 't inpakken."

Wat is 't hier 's Zondags ook heerlijk, denkt Marietje. Zo rustig en zo stil! Halfzeven! Kan 'k nog wel een uur liggen lezen.

Wat zit Nora daar leuk! Ik heb nu ook zulk haar!

O, schrikt ze dan opeens, zouden m'n krullen er nog wel in zitten? Even kijken! Ja, hoor, nog wat mooi!

Halfacht! Nou moet ze er maar eens uit! Oom en tante zijn al op.

Een paar uur later zit Marietje tussen oom en tante in de kerk.

Vader is er met Janneke. Zou moeder vanavond gaan?

Maar 's avonds is moeder er niet. En vader ook niet.

„Wat zou er wezen, tante? Als er maar niet een ziek is!”

„We moeten straks maar eens horen!”

„Dag, Willem!”

„Jan! Cor! Zo, Marietje, hoe is 't met jou?”

„Goed, vader. Er is toch niet een van de kleintjes ziek?”

„Er was niemand van jullie in de kerk, zie je,” zegt oom.

„Nee, Jet was niet goed; ze had zo'n pijn, maar nu zakt het al weer wat. Ze zou er nog even uitkomen. 'k Heb de kinderen maar vroeg naar bed gebracht, maar ik ben niet aan 't afwassen toegekomen.”

„Dat doen wij wel samen, hè Marietje? Dan kan vader rustig met oom praten. Kan ik eerst nog even naar Jet gaan kijken, Willem? O, daar komt ze al aan! Hoe is 't nu, Jet? Nog niet helemaal in orde, zie ik wel. Was maar blijven liggen, Marietje en ik gaan afwassen en dan krijg je een kopje thee.”

„Moeder is wel bleek, hè tante? Zou 't erg wezen?” vraagt Marietje, als ze weer thuis zijn.

„'k Weet het niet. Misschien valt 't nog wel mee!”

Hoofdstuk VI

MOEDER IS ZIEK

Hoe zou 't met moeder zijn, denkt Marietje de volgende morgen dadelijk. 'k Moet er maar gauw uit. Gelukkig maar, dat moeder verleden week nog niet ziek was.

Hoort ze iets? Dat kon vader wel zijn.

Even later komt tante bij haar boven.

„Marietje!”

„Ja, tante, was vader daar? Hoe is 't met moeder?”

„Je vader vertelt juist, dat de pijn gisteravond weer teruggekomen is. Toen heeft hij de dokter gehaald, en die vond 't beter, dat moeder naar het ziekenhuis ging.”

„Naar het ziekenhuis, tante? Is het zó erg?”

„Kijk eens, je moeder wist al lang, dat ze nog eens geopereerd zou moeten worden, en dat is gisteravond meteen gebeurd. En 't leek heel aardig met haar. Vader heeft vanmorgen gebeld. Maar vader moet straks weer weg; eet jij nu vlug je boterham en ga dan gauw naar huis. Dan kom ik ook zo spoedig mogelijk.”

„Blijft u dan bij ons, tante?”

„Ja, zoveel mogelijk tenminste. Oom komt daar ook eten, want jullie kunnen niet de hele dag alleen zijn.”

„Ik ben zo klaar, tante.”

„Mooi, ben je daar al, dan ga ik nu maar,” zegt vader, als Marietje een tijdje later binnenstapt.

„Hoe was 't met moeder?”

„Aardig goed, maar ja, ze zal wel een paar weken in het ziekenhuis moeten blijven. Tante Cor wil hier zoveel mogelijk zijn, en ik zal zien, dat ik 's avonds wat vroeger thuiskomen kan. O ja, en je mag Coosje bij juffrouw Westra brengen; die mag daar wel veertien dagen blijven.”

„O, dat is fijn, hè vader? Want ik moet ook in de winkel helpen.”

„Nou, dan ga ik maar. Tante zal zo wel komen.”

Dus nu gaat die kleine Coosje uit logeren, denkt Marietje. 'k Zal alles maar even klaarleggen voor haar: luiers, broekjes, een paar jurkjes. . . . maar even wachten, tot tante er is. O, daar is tante al; op de fiets.

„Tante, Coosje mag zolang bij juffrouw Westra logeren. Zal ik haar eerst maar wegbrengen? Wat moet er nog meer mee, tante? Enfin, dat kan dan altijd nog wel. Janneke en Flipje zijn nog hiernaast; daar heeft vader ze gebracht.”

„Ziezo,” zegt Marietje, als ze terug is, „Coosje is bij juffrouw Westra. De wieg moet er ook nog heen, tante. Zullen we dat samen even doen, dan haal ik direct Janneke en Flipje. En juffrouw Westra zei, dat ik de wagen wel weer kon meenemen voor Flipje, want Coosje kan in haar wieg in de tuin staan.”

„Wat ben ik toch blij, dat u hier bent, tante. Nou logeert u eigenlijk bij ons, hè? Maar goed, dat ik al bij u geweest ben; anders kwam er niets meer van.”

„Nee, maar nu moeten we eens zien, wat we eerst zullen doen. Jij kunt wel in de winkel helpen, hè?”

„Ja, tante, best, dat doe ik zo vaak!”

„Mooi! Dan ga ik vanmorgen wassen. Janneke en Flipje kunnen wel wat om me heen spelen. Als jij dan nu eerst de kamer opruimt en de aardappels schilt, dan zorg ik verder voor het eten. Pap kunnen we wel van de melkboer nemen, dan hebben we daar geen drukte mee.”

„Voordat ik bij u ging logeren, heb ik deze kast opgeruimd, tante, en nu ga ik deze week met de andere kasten beginnen. Moeder vond het goed. Moeder komt er zelf niet aan toe.”

„Nee, en och, ze heeft misschien al dikwijls veel pijn gehad,” zegt tante, „en dan begin je niet veel.”

„Zullen we het hele huis een grote beurt geven, tante? Moeder moet minstens twee weken in het ziekenhuis blijven.”

„Ja, dat moesten we maar doen, want als moeder thuiskomt, kan ze toch nog niet direct weer alles doen.”

„Nee, maar hoe moet het dan verder, tante? Ik moet ook gauw naar school. O ja, het opstel, tante! Dat was ik al bijna vergeten. Verleden week helemaal niet aan gedacht.” En met schrik bedenkt ze dan, dat ze er die hele week ook niet voor gebeden heeft.

„Als moeder weer thuis is, kom ik alleen 's morgens voor het eten zorgen. Misschien dat we hier dan nog blijven eten, oom en ik. Zullen we wel eens zien. Moeder en Flipje gaan na 't eten naar bed, en jij neemt Janneke mee naar school.”

„Maar als Flipje wakker wordt, vóór ik thuis ben, tante?”

„Nou, dat geeft niet. Moeder is er toch. Ze hoeft dan niet meer de hele dag te liggen . . . als alles goed gaat tenminste.”

„Nee, dat is zo. Als ik weer naar school moet, is 't al drie weken na de operatie,” rekt Marietje gauw uit.

„Ja, wat licht werk zal moeder dan wel weer kunnen doen.”

Tante en Marietje brengen de kinderen 's avonds naar bed.

„Janneke,” zegt Marietje, „je moet ook aan de Here vragen, of Hij moeder gauw beter maken wil!”

Janneke ligt al op haar knietjes voor het ledikantje en zegt:

„Ja, zal ik wel doen.”

„Wil lieve Heer moeder weer gauw beter maken?” voegt ze dan aan haar avondgebedje toe.

„Wanneer mogen wij naar het ziekenhuis, tante?”

„Ja, daar moeten we vanavond met vader eens over praten. Ik ga nu naar huis, maar straks komen oom en ik samen nog wel even, hoor! En vader zou niet laat thuiskomen. Je kunt wel even alleen zijn, niet? De kinderen zullen wel gauw slapen.”
„O ja, tante!”

„Dus ik morgenmiddag met Janneke, en u Woensdag met Flipje, hè tante? En vader 's avonds! Is er zo laat ook nog bezoeker, tante?”

„Nee, maar omdat vader niet anders kan. Dat schikken ze wel eens. En dan kun jij voortaan elke middag naar moeder met een van de kinderen. Je hebt nu toch vakantie. Dan ga ik maar eens een keer met oom om zeven uur.”

„Ja, dat komt goed uit, hè tante? Met alles. Ook met de winkel, want 's middags om twee uur is 't nooit druk. En dan is 't Donderdag weer Janneke's beurt.”

Als Marietje 's avonds al een poosje in bed gelegen heeft, schiet 't haar opeens te binnen, dat zij nog niet voor moeder gebeden heeft. Hoe kon ze dat nu toch vergeten. Janneke heeft ze er op gewezen en zelf . . . Meteen is ze al uit bed.

„Wil moeder weer gauw beter maken, Heer en . . . vergeef . . . vergeef mij. Om Jezus' wil, amen!”

O, moeder deed wel vaak erg nors tegen haar, maar . . .

„Moeder zal wel dikwijls pijn gehad hebben,” had tante gezegd.
„Dan kun je maar weinig hebben, dan word je gauw kribbig.”
En wat heeft Marietje niet vaak boze gedachten over moeder gehad. En gemopperd in zich zelf.

't Gaat gelukkig heel goed met moeder, en na twaalf dagen mag ze al weer naar huis. Janneke en Flipje mogen met vader mee in de auto om moeder te halen. Nee maar, is dat even een feest!

Tante en Marietje zorgen er voor, dat alles in de puntjes is. De

eerste tijd moet moeder beneden slapen, heeft tante beslist; dan gaat ze gauwer even rusten.

„En zodra ze straks thuiskomt, gaat ze in bed,” zegt tante. „We zullen moeder eerst goed verzorgen, en dan gaan wij met de kinderen wandelen. Vader blijft vandaag thuis; die kan dan in de winkel helpen. Haal je nu eerst de bloemen even, Marietje? Die moeten op tafel staan, als moeder binnenkomt.”

„O ja, tante!”

„Nu ga ik vanmiddag wat vroeg naar huis, hoor,” zegt tante de volgende week op een morgen tegen Marietje. „’k Help je eerst nog wel met de afwas en het keukentje, maar verder is hier vandaag niet veel te doen.”

„Goed, tante! Fijn, dat u ons zo helpt. Moeder vindt het ook heerlijk, hè tante?”

Om drie uur die middag gaat tante naar haar eigen huis, en als ze daar nog maar nauwelijks bezig is, wordt er gebeld.

Hè, denkt tante, een beetje verstoord, nu hoop ik niet, dat er bezoek is. Juffrouw Burema zou nog eens komen theedrinken, maar vanmiddag past me dat niet erg!

„Dag, meneer!”

„De Boer, Marietje’s onderwijzer,” stelt meneer De Boer zich voor. „Juffrouw Van ’t Velt?”

„Ja zeker, meneer, komt u binnen!”

„U bent toch de tante van Marietje van Doorn?” vraagt meneer De Boer.

„Ja, meneer, gaat u zitten. Maar hoe weet u, dat ik Marietje’s tante ben, als ik vragen mag?”

„Ja, dat zit zo,” zegt meneer De Boer, „u weet natuurlijk wel, dat ik de kinderen een opstel heb laten maken. Dat heeft Marietje u natuurlijk wel verteld!”

„Ja,” knikt tante.

„En door Marietje’s opstel ben ik uw adres te weten gekomen,

want u wordt er nogal eens in genoemd. Volgens dat opstel is dit hier dan ook haar tweede tehuis."

„Vond u haar opstel mooi, meneer? Zou ze. . . .”

„Ja, het was héél mooi; en Marietje krijgt het boek!”

„Werkelijk, meneer? O, wat ben ik daar blij om!”

„Maar ze moet het nog niet weten natuurlijk. Komt ze hier soms nog?”

„Nee, vanmiddag niet; ze moet thuisblijven, want haar moeder is nog niet helemaal beter. Die heeft een paar weken in het ziekenhuis gelegen en ik ben daar zolang in huis geweest. Gelukkig, dat ik net thuis ben, anders was u voor een dichte deur gekomen. Wat zal haar oom ook blij zijn,” gaat tante verder, „hij houdt zoveel van haar. Ze is hier veel, want och, we hebben zelf geen kinderen, en Marietje is het dochtertje van mijn zuster. Zij is overleden, toen Marietje zes jaar was. Haar vader is weer getrouwd, en nu heeft ze er nog twee zusjes en een broertje bij gekregen.”

Meneer De Boer laat tante rustig door vertellen.

En dan is 't even stil in tante's mooie kamer.

„Wacht, ik zal u eerst een kopje thee inschenken. Gebruikt u suiker en melk, meneer De Boer?”

„Als 't u blijft, juffrouw Van 't Velt.” En meneer De Boer kan 't niet laten, de kamer eens rond te kijken. Wat is 't hier keurig! Hier kan Marietje wel aarden.

„Och, och,” komt tante dan, „wat ben ik daar toch blij om, meneer! Ze heeft er zo haar best op gedaan, en ze heeft er ook zo om gebeden; en och, 't kind heeft ook niet veel!”

Maar waarom zou meneer dat hier toch komen vertellen? denkt tante. Er is bepaald iets.

„Hoe is het met uw vader, meneer?”

„Heel goed, juffrouw Van 't Velt, dank u! Vader is er weer helemaal bovenop gekomen. Dat hadden we eerst niet gedacht, want hij heeft een erge hartaanval gehad. Hij moet zich na-

tuurlijk nog rustig houden, maar vader is er gelukkig nog."

„Ja, zegt u dat wel! Als mijn zuster er nog was, zou Marietje ook een heel ander leventje hebben. Mijn zuster was zo zacht van aard; en zo netjes en precies. Marietje lijkt in alles op haar."

„Toen mijn vader weer beter was," vertelt meneer De Boer, „ben ik met die opstellen begonnen. Er waren werkelijk mooie bij, maar dat van Marietje. . . . dat was het allermooiste; daar hoefden we niet langer over te praten. Ik had er namelijk nog een paar collega's bijgevraagd, ziet u. 't Was iets bijzonders, iets heel aparts. Ze beschuldigt haar tweede moeder nooit. . . . in het hele opstel niet, maar dat ze niet gelukkig is. . . . dat merkte je dadelijk."

„O nee," zegt tante, „'t is een stumperdje. Haar tweede moeder is niet al te vriendelijk tegen haar, en, nou ja. . . . niet erg precies, en ook niet lief voor haar eigen kinderen."

„Haar opstellen zijn altijd mooi," gaat meneer De Boer verder, „ze is trouwens overal goed in. En daar kom ik hier nu eigenlijk voor, juffrouw Van 't Velt. Marietje gaat niet verder leren? Wat is dat toch jammer! En is daar nu werkelijk niets aan te doen?"

„Nee, meneer De Boer. Wij vinden het ook jammer. Wij hebben van alles al geprobeerd. Wij wilden Marietje graag helemaal tot ons nemen; en haar dan zoveel mogelijk laten leren, maar daar was geen denken aan. M'n schoonzuster zegt, dat ze haar niet missen kan; om de kinderen niet en om het winkeltje niet."

„Hoe vindt Marietje het zelf?"

„Ze vindt het vreselijk! Ze heeft er hier erg om gehuild! We hebben zo met 't kind te doen. O, tante, al mocht ik dan maar een dienstje zoeken, huilde ze toen. Bij lieve mensen!"

„Dat was werkelijk beter voor haar; en bij anderen leren ze ook meer. Maar haar vader, juffrouw Van 't Velt?"

„Ja, haar vader, van hem zou 't wel mogen, maar och, u weet wel, hoe dat gaat. . . . Maar we zullen 't nog eens proberen,” besluit tante.

„Ja, doet u dat, juffrouw Van 't Velt.”

Als meneer De Boer vertrokken is, valt tante in haar stoel neer. Marietje heeft de prijs gewonnen; Marietje krijgt het boek. O, hoe dankbaar is tante. Maar nu kan ze niets meer doen, haar handen zitten vast. Kwam Jan nu maar. . . . Halfzes. . . . Dat duurt nog wel drie kwartier.

Met moeite krijgt tante de tafel voor de avondboterham in orde.

Even over zessen komt oom thuis. Tante wacht hem bij de deur al op.

„Is er wat?”

„Ja, ik heb vanmiddag bezoek gehad; je raadt nooit wie het was en waarvoor hij kwam. 'k Zal 't je maar gauw vertellen.” En dan krijgt oom het hele verhaal.

Oom is al even verbaasd. „Nee maar, dat kind! Wat ben ik daar toch blij om. Ja, zij moet verder leren, hoor!”

„We moeten eerst eens met Willem praten, Jan.”

„Helpt Jet al weer in het winkeltje?”

„Nee, hoe zo?”

„Och, misschien went ze er nog eens af! Ze is er nu al drie weken uit.”

„Nou, stel je daar maar niet te veel van voor. Ik ben eerder bang, dat ze Marietje straks veel thuis houden zal van school. Ze moppert wat vaak, dat Marietje er nog niet af mag!”

„Nu, we moeten maar eens zien!”

Hoofdstuk VII

DE UITSLAG

Morgen weer naar school, tante! 'k Verlang er naar, en toch zie ik er tegen op!"
„Waarom?"
„Nou, dat opstel, tante! Zou meneer De Boer terug zijn? Dan komt de uitslag ook! 'k Ben toch zo nieuwsgierig!"

Nee maar, wat een drukte op dat schoolplein. En wat een nieuwelingetjes. Die hebben niet het hoogste woord. De meesten zien er wat beteuterd en angstig uit. Voor het eerst naar school!

Maar al de andere kinderen roepen en schreeuwen om het hardst. De een heeft dit beleefd in de vakantie en de ander dat! O, en die kinderen uit de klas van Marietje van Doorn! Voor hen komt vanmorgen de uitslag! Tenminste, dat zal wel. Meneer De Boer z'n vader is weer helemaal beter, weet een van de jongens te vertellen.

Daar is meneer al! En hij houdt voorlopig hun klas! O, wie zouden het gewonnen hebben? Meneer weet het al natuurlijk! Negen uur, gelukkig! Nu mogen ze naar binnen.

Voordat meneer bidden gaat, heeft hij gezien, dat alle kinderen aanwezig zijn. Dan dankt hij de Here, dat ze allen weer in gezondheid terug mochten komen. Na het bidden laat hij het eerste vers van Psalm 103 zingen:

Loof, loof den Heer, mijn ziel met alle krachten,
Verhef Zijn naam, zo groot, zo heilig t' achten,
Och, of nu al wat in mij is Hem preez'!
Loof, loof mijn ziel, den Hoorder der gebeden,
Vergeet nooit één van Zijn weldadigheden;
Vergeet ze niet, 't is God, die z'u bewees!

Na de Bijbelse Geschiedenis zegt meneer De Boer: „En luisteren jullie nu eens!”

Dàt hoeft hij geen twee keer te zeggen. Nu komt het! Vol spanning zien ze naar meneer, die een stapeltje schriften voor zich neerlegt. De opstelschriften!

Het gewichtige ogenblik is daar!

„In de vacantie,” zegt meneer De Boer, „heb ik alle tijd gehad, om jullie opstellen te bestuderen. Er waren heel wat mooie bij. Jullie hebt allemaal je best gedaan! Ik heb er ook nog een paar collega's bijgevraagd, en we waren het er allemaal over eens, dat van de jongens Karel Zuiderhof” allen zien meteen naar Karel. . . . „de prijs verdiend heeft. Die heeft hij gewonnen met zijn: „Een angstige nacht!” En van de meisjes....”
't Is benauwend stil in de klas. . . .

„Van de meisjes. . . . Marietje van Doorn!”

Wat is Marietje blij. Haar hartje klopt van blijdschap en van spanning ook nog.

„Dank U, Heer!” bidt ze zacht voor zich heen.

„Nu kijken ze allemaal naar Marietje. Ze voelt het, en met een kleur als vuur kijkt ze voor zich.

„Nou, Marietje en Karel, komen jullie je prijs maar halen, hoor!”

De meisjes rekken zich allemaal uit om te zien, welk boek Marietje krijgt.

„Marietje, Marietje, mag ik eens zien? O, „Jetje uit het huis”, wat een mooi, dik boek.”

En de jongens dringen om Karel heen, die „Jaap Holm en z'n vrienden” kreeg! Nee maar!

Meneer De Boer laat ze maar even hun gang gaan.

„Maar,” zegt hij even later, „ik ben er nog niet! M'n collega's en ik vonden nog een paar opstellen heel mooi, en daarom hebben we besloten, vier opstellen, twee van de jongens en twee van de meisjes, met een tweede prijs te bekronen. Marian en Gonda, en Willem en Frans, komen jullie ook maar eens hier!” „O,” roepen ze allemaal, „wat prachtig, wat mooi!”

Alle vier krijgen ze een étui kleurpotloodjes.

„Dank u wel, meneer, dank u wel, meneer!”

„Dat had ik wel gedacht,” zegt Ali, „die drie kunnen de mooiste opstellen maken. Wij hadden eigenlijk niet eens zo ons best hoeven te doen.”

„Wat zeg je daar, Ali? Had jij je best niet hoeven te doen? Maar dat zie je toch verkeerd, kind. Wij moeten altijd ons best doen; bij alle werk, dat de Here ons te doen geeft. Ook als er geen prijs aan verbonden is zoals nu!”

„Nou ja,” moppert Ali verder, „maar ik kan het toch niet zo mooi als Marietje en Gonda, en zo.”

„Née, maar dat hoeft ook niet. God eist niet het onmogelijke van je. Van niemand! Maar ons bèst hebben we te doen. Zo gewillig en getrouw als de Engelen in de Hemel doen. Wie voor het maken van een opstel vijf talenten van de Here ontvangen heeft, moet met die vijf talenten woekeren; en wie één talent ontvangen heeft, moet dat ene talent gebruiken. Maar woekeren moeten we allemaal. . . . Maar nu ben ik er nòg niet! Jullie hebben deze keer allemaal goed je best gedaan en daarom krijgen de anderen allemaal een troostprijs.” En meneer De Boer deelt aan al de andere kinderen doosjes oliekrijtjes uit, waar ze allemaal erg blij mee zijn.

„En laten we nu meteen afspreken,” gaat meneer De Boer verder, „dat we voortaan altijd ons best zullen doen, ook als er geen prijs aan verbonden is. Omdat de Here dat wil! Laten we steeds maar vragen, of Hij ons daarbij helpen wil!”

„Moeder, moeder, kijk eens, ik heb 't gewonnen, ik heb het boek. „Jetje uit het huis” heet het. Een dik boek, moeder! Mijn opstel was het mooist!”

„Zo? Ja, dat is mooi! Maar ik heb nu geen tijd. Wat doet Flipje daar? Kijk eens even!”

„Niet doen, Flipje. Kijk eens, Marietje heeft dit mooie boek

gekregen, van school! Zal Marietje Flipje de plaatjes even laten zien?"

Jammer, dat tante hier vandaag niet is, denkt Marietje. Tante zal ook nieuwsgierig zijn. Had ik maar een fiets! Wacht, Jan eens vragen!

„Jan, Jan! als ik nog een boodschap moet, mag ik jouw fiets dan even? 'k Ben zo terug!"

„Ja, goed," zegt 't buurjongetje, „hier is ie!"

„Fijn, dank je wel."

„Moeder, mag ik even op de fiets naar tante?"

„Nou, gauw dan maar!"

„Tante! Oom!"

„Wat nou, is er brand?"

„Nee, oom, maar ik heb 't gewonnen! Ik heb de prijs! Ik heb het boek! „Jetje uit het huis" heet het. Mooi, hè tante? Mooi, hè oom?"

„Heb je 't gewonnen? Nee maar! Nou, kind, ik feliciteer je wel, hoor! Je mag er wel zuinig op zijn! Zo'n mooi boek!"

„Ja, oom, ik doe er een kapt om. Marian en Gonda hebben een tweede prijs; en al de anderen een troostprijs. Toch leuk, hè oom, allemaal wat. Maar ik heb de eerste prijs, hè tante? Nu moet ik gauw weer weg. 'k Ben op de fiets van Jan Veltman, u weet wel, die naast ons woont."

Hoofdstuk VIII

TOCH BIJ OOM EN TANTE!

Cor! Cor! Zeg, Cor, waar ben je?" roept oom.

„Ja? O, ik kom, wat is er?"

„Tante Cor was juist op haar zoldertje bezig.

„Zal ik maar boven komen?"

„Nee, wacht maar, ik kom al, 'k moet toch meteen naar het eten kijken. Is er wat?"

„Ja! Moet je horen! Kees Dijkstra z'n zwager, je weet wel, die zo lang ziek geweest is, is weer beter, maar hij mag geen zwaar werk meer doen. Nu wil hij een winkel beginnen: sigaren, of kruidenierswaren of beide. Ik trof hem vanmorgen juist bij de kapper; 'k had hem in weken niet gezien."

„Nou. . . . en?"

„Nou, ik dacht zo: Zou dat winkeltje van Jet niet iets voor hem zijn?"

„Van Jet? Ja, als ze wou, maar... waar moeten die dan heen?"

„Wel, in 't huis van die zwager; een van die nieuwe woningen is hem toegewezen. Als ze nu ruilen konden! Je weet zelf," gaat oom verder, „dat Jet nog helemaal niet in de winkel helpt. En hoelang geleden is ze al niet geopereerd. Marietje is nogal eens thuis van school."

„Ja, nou, het zou heerlijk zijn!"

„Ik heb tegen Dijkstra gezegd, dat ik misschien wel wat wist. Hij wou natuurlijk weten, wat en waar, maar daar heb ik niets van gezegd! We moeten eerst met Jet en Willem pranet.

Maar nu weet hij er al vast wat van. Zullen wij vanavond naar Jet en Willem gaan?"

„Och, och, als dat eens kon,” zucht tante. „En Marietje dan bij ons?"

„Ja, natuurlijk! Jet krijgt dan een keurig, geriefelijk huisje.”

„Ha, oom en tante! Fijn! En nog wel op de fiets! Bent u ver geweest?"

„Ja, wel een half uur buiten de stad. Wil jij even een eindje fietsen, Marietje? We blijven hier toch nog wel een poosje.”

„O ja, tante, graag!"

En terwijl Marietje haar fietstochtje maakt op tante's mooie fiets, worden binnen belangrijke beslissingen genomen. Oom en tante doen hoofdzakelijk het woord. Heel veel tegenwerpingen komen er niet van moeders kant. 't Winkeltje wordt haar te bezwaarlijk; ze voelt het wel. Jan moet dan maar zien het voor elkaar te krijgen. En Cor en Jan zullen overal mee helpen. 't Nieuwe huisje zullen ze helemaal in orde maken.

Als alles besproken is, komt oom Jan met z'n voorstel: „Komt Marietje dan bij ons?"

„En we zullen je nog zoveel mogelijk helpen,” belooft tante gauw. „Jullie komen dan dicht bij ons te wonen, zodat de kinderen veel bij ons kunnen zijn. Maar Marietje mag nog niets weten. 't Moet eerst helemaal voor elkaar zijn.”

Marietje is al een week bij oom en tante. Maar nu voorgoed.

„O, tante,” zegt ze zo nu en dan, „ik kan 't nog haast niet geloven, dat ik hier altijd blijven mag, en doorleren mag. 'k Ga naar de Mulo, hè tante?"

„Ja, en als je je diploma hebt,” zei meneer De Boer, „kon je nog een paar jaar naar de H.B.S.”

„O, tante, wat is alles toch heerlijk, hè? En vader en moeder wonen nu zo mooi; dat is ook zo fijn voor de kleintjes. Een

tuintje voor en achter het huis. En ik kan vader en moeder en de kleintjes elke dag zien.”

Als oom op een avond naar een vergadering is, en tante en Marietje gezellig bij elkander zitten, zegt Marietje opeens: „Oom bidt altijd: Geef ons een dankbaar hart, hè tante?”

„Ja!”

„Nou,” zegt Marietje, uit de grond van haar hart, „dat mag ik ook wel hebben.”

„Dat moeten we allemaal hebben, Marietje!”

„Ja, tante, maar ik wel helemaal. Ik wil, ik moet er de Here altijd voor danken, elke dag! M'n leven lang!”